

ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: CAREER OF EVIL

Από τις Εκδόσεις Sphere, Λονδίνο 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η σοδειά του κακού**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Galbraith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιπίδης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Nico Taylor

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά

© J.K. Rowling, 2015

The moral right of the author has been asserted.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious, and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

All rights reserved.

See pages 641-644 for full credits.

Selected Blue Öyster Cult lyrics 1967-1994 by kind permission
of Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd.

www.blueoystercult.com

“Don’t fear the Reaper: The Best of Blue Öyster Cult” from Sony Music Entertainment Inc
available now via iTunes and all usual musical retail outlets.

© Εξωφύλλου: Little Brown Book Group Limited, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2016, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1542-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1543-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΜΠΕΡΤ ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

Στον Σον και στον Μάθιου Χάρις,

Κάντε ό,τι θέλετε με αυτή την αφιέρωση,
όμως μην
μην
τη βάλετε πάνω στα φρούδια σας.

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize –
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil...*

Blue Öyster Cult, «Career of Evil»
Στίχοι Patti Smith

* Επιλέγω να κλέψω ό,τι επιλέγεις να φανερώσεις/και το ξέρεις πως δε θα απολογηθώ/κτίμα μου θα γίνεις./Χαράζω μια σκοτεινή πορεία... (Σ.τ.Μ.)

2011

This Ain't the Summer of Love*

Είχε καταφέρει να καθαρίσει όλο το αίμα της από πάνω του. Μια σκοτεινή γραμμή, σαν παρένθεση, εκτεινόταν κάτω από το νύχι του μεσαίου δαχτύλου του αριστερού του χεριού. Βάλθηκε να τη σκαλίζει, αν και η αλήθεια ήταν πως του άρεσε όπως την έβλεπε εκεί: αναμνηστικό των απολαύσεων της προηγούμενης ημέρας. Αφού παιδεύτηκε άδικα για ένα λεπτό, έφερε το ματωμένο νύχι στο στόμα του και το πιπίλισε. Η μεταλλική απάδα τού έφερε στον νου τον χείμαρρο που είχε ξεχυθεί ασυγκράτητος στα πλακάκια του πατώματος, πιτσιλώντας τους τοίχους, μουσκεύοντας το τζιν παντελόνι του, μετατρέποντας τις ροδακινιές πετσέτες του μπάνιου –απαλές, στεγνές και προσεκτικά διπλωμένες– σε κουρέλια ποτισμένα στο αίμα.

Τα χρώματα φάνταζαν εντονότερα εκείνο το πρωινό, ο κόσμος έμοιαζε ομορφότερος. Αισθανόταν γαλήνιος και αναζωογονημένος, λες και την είχε απορροφήσει, λες και η ζωή της είχε μεταγγιστεί μέσα του. Σου ανήκουν από τη στιγμή που τις σκοτώνεις: ένας τρόπος να κάνεις δικό σου τον άλλο, που υπερβαίνει το σεξ. Ακόμη και το γεγονός ότι βλέπεις την όψη τους τη στιγμή του θανάτου, είναι ένας προσωπικός δεσμός που ξεπερνά κατά πολύ οτιδήποτε μπορούν να βιώσουν δυο ζωντανά σώματα.

Νιώθοντας ένα ρίγος ενθουσιασμού να τον διατρέχει, αναλογί-

* Δεν είναι αυτό το καλοκαίρι του έρωτα. (Σ.τ.Μ.)

στηκε πως κανείς δε γνώριζε τι είχε κάνει, ούτε τι σχεδίαζε να κάνει στη συνέχεια. Πιπιλούσε το μεσαίο του δάχτυλο ευτυχής και ήρεμος, όπως έγερνε με την πλάτη στον τοίχο που θέρμαινε ο αδύναμος απριλιάτικος ήλιος, με το βλέμμα στραμμένο στο απέναντι σπίτι.

Δε θα το έλεγες ιδιαίτερο σπίτι. Συνηθισμένο ήταν. Καλύτερο μέρος για να ζεις, ομολογουμένως, απ' ό,τι το στενάχωρο διαμερισμάτι όπου τα χθεσινά, σκληρά από τα αίματα, ρούχα βρισκόνταν μέσα σε μαύρες σακούλες απορριμμάτων, περιμένοντας την αποτέφρωση, εκεί όπου αραδιάζονταν γυαλιστερά τα μαχαίρια του, πλυμένα σχολαστικά με χλωρίνη, παραχωμένα πίσω από τον σωλήνα της αποχέτευσης, κάτω από τον νεροχύτη της κουζίνας.

Αυτό το σπίτι διέθετε ένα μικρό μπροστινό κηπάκι, μαύρα κάγκελα και γκαζόν που χρειαζόταν κούρεμα. Δύο λευκές εξώπορτες είχαν στριμωχτεί η μία πλάι στην άλλη, φανερώνοντας πως το τριώροφο κτίσμα είχε χωριστεί κάποια στιγμή σε πάνω και κάτω διαμερίσματα. Στο ισόγειο ζούσε μια νεαρή γυναίκα, ονόματι Ρόμπιν Έλακοτ. Παρότι είχε φροντίσει να μάθει το πραγματικό της όνομα, στο μυαλό του ήταν η Γραμματέας. Λίγες στιγμές νωρίτερα την είχε δει να περνά μπροστά από το μεγάλο παράθυρο, πανεύκολα αναγνωρίσιμη χάρη στα φωτεινά μαλλιά της.

Το να παρακολουθεί τη Γραμματέα ήταν ένα επιπλέον ευχάριστο στοιχείο. Είχε μερικές ώρες στη διάθεσή του, οπότε είχε αποφασίσει να έρθει για να κοιτάξει. Η σημερινή ήταν ημέρα ξεκούρασης, ανάμεσα στα μεγαλεία του χθες και του αύριο, ανάμεσα στην ικανοποίησή του τι είχε συμβεί και στον ενθουσιασμό του τι θα συνέβαινε στη συνέχεια.

Η πόρτα στα δεξιά άνοιξε απρόσμενα και η Γραμματέας βγήκε έξω, συνοδευόμενη από έναν άντρα.

Συνεχίζοντας να ακουμπά με την πλάτη στον θερμοί τοίχο, έστρεψε το βλέμμα του προς τον δρόμο, με το προφίλ του γυρισμένο προς το μέρος τους, έτσι ώστε να δίνει την εντύπωση πως περίμενε κάποιο φίλο. Κανείς τους δεν του έδωσε την παραμικρή σημασία. Τράβηξαν προς τον δρόμο προχωρώντας πλάι πλάι. Κι αφού τους έδωσε περιθώριο ενός λεπτού για να προπορευτούν, αποφάσισε να τους ακολουθήσει.

Εκείνη φορούσε τζιν παντελόνι, λεπτό σακάκι και μπότες με ίσιες σόλες. Τα μακριά σπαστά μαλλιά της είχαν μια ελαφρώς πυρροξάνθη χροιά, τώρα που την έβλεπε στο φως του ήλιου. Του φάνηκε πως διέκρινε ένα ελαφρύ μάγκωμα ανάμεσα στο ζευγάρι, επειδή δε μιλούσαν.

Ήταν ικανός να διαβάξει τους ανθρώπους. Είχε καταφέρει να διαβάσει και να γοητεύσει την κοπέλα που είχε πεθάνει χτες ανάμεσα στις ποτισμένες από αίμα ροδακινιές πετσέτες.

Τους ακολουθούσε στον μακρύ δρόμο που περιστοιχιζόταν από κατοικίες, με τα χέρια χωμένα στις τσέπες του, προχωρώντας με βήμα χαλαρό, σαν να τραβούσε προς τα μαγαζιά, ενώ τα γυαλιά ηλίου που φορούσε δεν προξενούσαν καμία εντύπωση εκείνο το ηλιόλουστο πρωινό. Τα δέντρα λικνίζονταν ελαφρά στο ανοιξιιάτικο αεράκι. Στο τέρμα του δρόμου το ζευγάρι μπροστά του έστριψε αριστερά, προς μια φαρδιά, πολυσύχναστη λεωφόρο, η οποία διέσχιζε μια γειτονιά με γραφεία. Οι πελώριες τζαμαρίες πύρωναν ψηλά από πάνω του στο φως του ήλιου, καθώς περνούσαν μπροστά από το κτίριο όπου στεγάζονταν οι δημοτικές αρχές του Ίλινγκ.

Τότε ο συγγάτοικος της Γραμματέως, ή ο σύντροφός της ή ό,τι της ήταν τέλος πάντων –περιποιημένος, με θεληματικό πιγούνι, έτσι όπως τον έβλεπε προφίλ– της μίλησε. Εκείνη του απάντησε κοφτά και δε χαμογέλασε.

Οι γυναίκες είναι τόσο μικροπρεπή, κακότροπα, βρομερά και ιταμά πλάσματα. Ξινισμένες σκρόφες, όλες τους, έχουν την απαίτηση από τους άντρες να τις κρατούν ευτυχισμένες. Μονάχα όταν κείτονται νεκρές και άδειες μπροστά σου, μετατρέπονται σε όντα εξαγνισμένα, μυστηριώδη, αν όχι θαυμάσια. Τότε γίνονται ολότελα δικές σου, ανήμπορες να φέρουν αντιρρήσεις, να αντιδράσουν ή να φύγουν, δικές σου για να κάνεις ό,τι θέλεις. Το πτώμα της άλλης είχε αποδειχτεί βαρύ και εύκαμπτο χθες, αφότου το στράγγιξε από το αίμα: ένα παιχνίδι σε φυσικό μέγεθος, το μπιμπελό του.

Ακολούθησε τη Γραμματέα και τον σύντρόφό της μέσα στο πολύβουο εμπορικό κέντρο Arcadia, γλιστρώντας πίσω τους σαν φάντασμα ή θεός. Άραγε, ο κόσμος που είχε βγει εκείνο το Σάβ-

βατο για ψώνια μπορούσε έστω να τον δει ή μήπως με κάποιο τρόπο είχε μεταμορφωθεί, διπλά ζωντανός, έχοντας αποκτήσει το χάρισμα του αόρατου;

Είχαν φτάσει σε μια στάση λεωφορείου. Κοντουστάθηκε παρακεί, δήθεν για να κοιτάξει κάτι πίσω από την πόρτα ενός ινδικού εστιατορίου, ύστερα τα φρούτα που στοιβάζονταν μπροστά στο μανάβικο, κάτι χαρτονένιες μάσκες του πρίγκιπα Γουίλιαμ και της Κέιτ Μίντλετον όπως κρέμονταν από τη βιτρίνα του πρακτορείου τύπου, ενώ παρακολουθούσε τα είδωλά τους μέσα από το γυαλί.

Σκόπευαν να επιβιβαστούν στο 83. Δεν είχε πολλά χρήματα στις τσέπες του, όμως απολάμβανε τόσο το να την παρακολουθεί, ώστε δεν ήθελε να σταματήσει από τώρα. Όπως επιβιβαζόταν πίσω τους, άκουσε τον άντρα να αναφέρει το Γουέμπλεϊ Σέντραλ. Αγόρασε ένα εισιτήριο και τους ακολούθησε στον πάνω όροφο.

Το ζευγάρι βρήκε δυο θέσεις μαζί, στην πρώτη σειρά του λεωφορείου. Εκείνος βολεύτηκε λίγο παραπίσω, δίπλα σε μια δύστροπη γυναίκα, την οποία ανάγκασε να μετακινήσει τις σακούλες με τα ψώνια της. Κάποιες στιγμές οι φωνές τους έφταναν μέχρι τ' αυτιά του, πάνω από το βουητό των άλλων επιβατών. Όταν μιλούσε, η Γραμματέας κοίταζε έξω, αγέλαστη. Δεν ήθελε να πάει όπου κι αν ήταν το μέρος όπου κατευθύνονταν, ήταν βέβαιος γι' αυτό. Όταν παραμέρισε μια τούφα που είχε πέσει στο πρόσωπό της, εκείνος παρατήρησε πως φορούσε δαχτυλίδι αρραβώνων. Άρα, σκόπευε να παντρευτεί... ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε. Έκρουσε το αμυδρό χαμόγελό του πίσω από τον σηκωμένο γιακά του σακακιού του.

Ο θερμός μεσημεριανός ήλιος εισέβαλλε άπλετα από τα λευρά παράθυρα του λεωφορείου. Μια παρέα αντρών επιβιβάστηκε και κατέλαβε τα γύρω καθίσματα. Ένας-δυο φορούσαν κοκκινόμαυρες φανέλες του ράγκμπι.

Ξαφνικά, αισθάνθηκε λες και η λάμψη της ημέρας είχε ατονήσει. Εκείνες οι φανέλες με το μισοφέγγαρο και το αστέρι πάνω τους του έφεραν στον νου πράγματα δυσάρεστα. Του θύμιζαν μια εποχή κατά την οποία δεν αισθανόταν σαν θεός. Δεν ήθελε να στιγματιστεί και να μαγαριστεί η σχολή του από παλιές ανα-

μνήσεις, δυσάρεστες, όμως η χαρά του ξαφνικά έσβησε. Θυμωμένος πλέον – ένας έφηβος νεαρός από την παρέα έτυχε να τον κοιτάξει, όμως αμέσως απέστρεψε το βλέμμα του ταραγμένος – σηκώθηκε και κατέβηκε από τη σκάλα.

Ένας πατέρας μαζί με τον μικρό του γιο κρατιούνταν σφιχτά από τον μεταλλικό στύλο δίπλα στις πόρτες του λεωφορείου. Μια έκρηξη οργής τράνταξε τα σωθικά του: έπρεπε κι εκείνος να έχει ένα γιο. Ή, μάλλον, έπρεπε να εξακολουθεί να έχει ένα γιο. Φαντάστηκε το αγόρι να στέκει δίπλα του, να σηκώνει το κεφάλι προς το μέρος του, να τον κοιτάζει με λατρεία και θαυμασμό, όμως ο γιος του είχε χαθεί από καιρό, κι αυτό είχε συμβεί αποκλειστικά εξαιτίας ενός άντρα που άκουγε στο όνομα Κόρμοραν Στράικ.

Σκόπευε να πάρει εκδίκηση από τον Κόρμοραν Στράικ. Σκόπευε να τον ρημάξει.

Μόλις πάτησε στο πεζοδρόμιο, έστρεψε το βλέμμα του προς τα μπροσινά παράθυρα του λεωφορείου και πρόλαβε να διακρίνει μια τελευταία φορά το χρυσαφένιο κεφάλι της Γραμματέως. Θα την έβλεπε ξανά σε λιγότερες από είκοσι τέσσερις ώρες. Ετούτη η σκέψη τον βοήθησε να καταστείλει την ξαφνική οργή που προκάλεσε το θέαμα από τις φανέλες των Σαρακηνών. Το λεωφορείο συνέχισε το δρομολόγιό του, κι εκείνος τράβηξε με γοργό βήμα προς την αντίθετη κατεύθυνση, καταλαγιαζοντας την έντασή του όπως προχωρούσε.

Είχε ένα έξοχο σχέδιο. Κανείς δεν ήξερε. Κανείς δεν υποψιαζόταν. Εν τω μεταξύ, είχε κάτι πολύ ιδιαίτερο να τον περιμένει στο ψυγείο του σπιτιού.

*A rock through a window never comes with a kiss.**

Blue Öyster Cult, «Madness to the Method»

Η Ρόμπιν Έλακοτ ήταν είκοσι έξι ετών και αρραβωνιασμένη κάτι περισσότερο από ένα χρόνο. Κανονικά, ο γάμος έπρεπε να είχε γίνει πριν από τρεις μήνες, όμως ο απρόσμενος θάνατος της μέλλουσας πεθεράς της οδήγησε στην αναβολή της τελετής. Εν τω μεταξύ, πολλά είχαν συμβεί στους τρεις μήνες που μεσολάβησαν απ' όταν θα έπρεπε κανονικά να είχε γίνει ο γάμος. Άραγε, τα πράγματα ανάμεσα στην ίδια και στον Μάθιου θα ήταν καλύτερα, αν είχαν ανταλλάξει γαμήλιους όρκους, αναρωτήθηκε. Μήπως θα τσακώνονταν λιγότερο, αν μια χρυσή βέρα είχε πάρει θέση πίσω από το ζαφείρι του δαχτυλιδιού των αρραβώνων της, που εν τω μεταξύ είχε αρχίσει να γλιστρά ελαφρά στο δάχτυλό της;

Όπως πάλευε να προχωρήσει ανάμεσα στη λαοθάλασσα που κατέκλυζε την οδό Τότεναμ Κορτ εκείνο το πρωί της Δευτέρας, η Ρόμπιν ανέτρεξε νοερά στη λογομαχία της προηγούμενης ημέρας. Οι σπόροι της είχαν βρει πρόσφορο έδαφος προτού ακόμη φύγουν από το σπίτι, για να πάνε στο γήπεδο να δουν ράγκμπι. Κάθε φορά που συναντιούνταν με τη Σάρα Σάντλοκ και τον φίλο της, τον Τομ, η Ρόμπιν και ο Μάθιου λες και είχαν μια τάση να τσακώνονται, στοιχείο το οποίο η Ρόμπιν είχε επισημάνει καθώς ο καβγάς, που σοβούσε από την ώρα του αγώνα, τραβούσε μέχρι τις πρώτες μεταμεσονύκτιες ώρες.

* Η πέτρα που σπάει το τζάμι δε συνοδεύεται ποτέ από φιλή. (Σ.τ.Μ.)

«Η Σάρα ψαχνόταν να μας φιτιλιάσει... για όνομα του Θεού, δεν το καταλαβαίνεις; Εκείνη ρώταγε συνέχεια γι' αυτόν, γλώσσα δεν έβαζε μέσα της, δεν ξεκίνησα τίποτα εγώ...»

Τα δίχως τελειωμό έργα οδοποιίας γύρω από τον σταθμό του μετρό της οδού Τότεναμ Κορτ ύψωναν εμπόδια στον δρόμο της Ρόμπιν μέχρι τη δουλειά, από τότε που άρχισε να εργάζεται στο γραφείο ιδιωτικών ερευνών που έδρευε στην οδό Ντένμαρκ. Η διάθεσή της δε βελτιώθηκε διόλου, όταν σκόνταψε σε κάτι μπάζα: παραπάτησε για λίγο, μέχρι να καταφέρει να ανακτήσει την ισορροπία της. Καταιγισμός από μακρόσυρτα σφυρίγματα και χυδαία σχόλια ξέσπασε από ένα βαθύ χαντάκι στον δρόμο, όπου συνωστιζόνταν άντρες με εργατικά κράνη και φωσφορίζοντα γιλέκα. Τινάζοντας τα φραουλόξανθα μαλλιά που είχαν πέσει στο πρόσωπό της, αναποκοκκινισμένη, δεν τους έδωσε σημασία, καθώς οι σκέψεις της επέστρεφαν αναπόφευκτα στη Σάρα Σάντλοκ και στις γεμάτες υπονοούμενα, επίμονες ερωτήσεις της γύρω από τον προϊστάμενο της Ρόμπιν.

«Έχει μια παράξενη γοητεία, δε βρίσκεις; Εντάξει, είναι κάπως τραχύς στην όψη, όμως προσωπικά αυτό ποτέ δε με πείραζε. Είναι τόσο σέξι κι από κοντά; Πρέπει να είναι μεγαλόσωμος άντρας, σωστά;»

Η Ρόμπιν είχε δει το σαγόνι του Μάθιου να σφίγγεται, ενώ εκείνη επιχειρούσε να δώσει ψυχρές, αδιάφορες απαντήσεις.

«Μονάχα οι δυο σας είστε στο γραφείο; Αλήθεια; Δηλαδή, δεν είναι κανένας άλλος εκεί;»

Σκρόφα, σκέφτηκε η Ρόμπιν καθώς ο σταθερά φιλικός χαρακτήρας της ποτέ δεν είχε καταφέρει να αγκαλιάσει τη Σάρα Σάντλοκ. *Ήξερε ακριβώς τι έκανε.*

«Είναι αλήθεια ότι παρασημοφορήθηκε στο Αφγανιστάν; Αλήθεια; Τι μου λες, δηλαδή μιλάμε για κανονικό ήρωα πολέμου, ε;»

Η Ρόμπιν είχε βάλει τα δυνατά της για να διακόψει τη μονοπρόσωπη χορωδία επαίνων που είχε στήσει η Σάρα γύρω από το πρόσωπο του Κόρμοραν Στράικ, αλλά μάταια: μέχρι να λήξει ο αγώνας, μια ψυχρότητα είχε τρυπώσει στη στάση του Μάθιου απέναντι στην αρραβωνιαστικιά του. Η δυσαρέσκειά του όμως

δεν τον είχε εμποδίσει να πιάσει κουβέντα γελώντας με τη Σάρα στον δρόμο της επιστροφής από την οδό Βίκαριτζ, ενώ και ο Τομ, τον οποίο η Ρόμπιν έβρισκε ανιαρό και αργόστροφο, συμμετείχε χαχανίζοντας, σαν να μην έπαιρνε χαμπάρι το κλίμα που διαμορφωνόταν.

Δεχόμενη διαρκώς σκουντήματα από τους υπόλοιπους πεζούς που επιχειρούσαν να κινηθούν ανάμεσα στα ανοιχτά χαντάκια που κατέκλυζαν τον δρόμο, η Ρόμπιν κατάφερε επιτέλους να φτάσει στο απέναντι πεζοδρόμιο, περνώντας κάτω από τη σκιά του τιμεντένιου μονόλιθου που ήταν το Σέντερ Πόιντ, ενώ για μία ακόμη φορά ο θυμός της φούντωνε, καθώς θυμόταν τι της είχε πει ο Μάθιου κάποια στιγμή τα μεσάνυχτα, όταν ο καβγάς τους είχε αναζωπυρωθεί.

«Όλη την ώρα γι' αυτόν μιλάς, γλώσσα δεν μπορείς να βάλεις μέσα σου, ε; Σε άκουσα τι έλεγες στη Σάρα...»

«Δεν άρχισα εγώ να μιλάω γι' αυτόν, εκείνη το επιδίωξε, καλά, δεν άκουγες...»

Ο Μάθιου όμως είχε αποφασίσει να τη μιμηθεί, καταφεύγοντας σ' εκείνη τη φωνή με την οποία απέδιδε όλες τις γυναίκες, στριγκή και ηλίθια: «*Αχ, τα μαλλιά του είναι υπέροχα...*»

«Για όνομα του Θεού, έχεις καταντήσει τελείως παρανοϊκός!» του είχε φωνάξει η Ρόμπιν. «*Η Σάρα είχε ξελιγωθεί με τα αναθεματισμένα μαλλιά του Ζακ Μπέργκερ, όχι του Κόρμοραν, και το μόνο που είπα...*»

«*Όχι του Κόρμοραν*», είχε παπαγαλίσει ο Μάθιου μ' εκείνη τη βλακώδη τσιρίδα. Καθώς έφτανε η Ρόμπιν στη γωνία της οδού Ντένμαρκ, αισθανόταν εξίσου έξαλλη όσο και οκτώ ώρες νωρίτερα, όταν είχε φύγει εκνευρισμένη από το υπνοδωμάτιο για να κοιμηθεί στον καναπέ.

Η Σάρα Σάντλοκ, η αναθεματισμένη Σάρα Σάντλοκ, η άλλοτε συμφοιτήτρια του Μάθιου που είχε χτυπηθεί κάτω για να τον κερδίσει από τη Ρόμπιν, την κοπέλα που είχε αφήσει πίσω του στο Γιόρκσιρ... Αν μπορούσε κάποιος να της εγγηθεί ότι δε θα έβλεπε ποτέ ξανά τη Σάρα, η Ρόμπιν θα ξεσπούσε σε πανηγυρισμούς, όμως η Σάρα θα παρευρισκόταν στον γάμο τους τον Ιούλιο, η Σά-

ρα το δίχως άλλο θα εξακολουθούσε να μαστίζει τον έγγαμο βίο τους κι ίσως μια μέρα να επιχειρούσε να τρυπώσει σαν τον γυμνοσάλιαγκα στο γραφείο της Ρόμπιν για να γνωρίσει τον Στραίκ, εφόσον το ενδιαφέρον της ήταν γνήσιο κι όχι απλώς ένας τρόπος να σπείρει τη διχόνοια ανάμεσα στη Ρόμπιν και στον Μάθιου.

Δεν υπάρχει περίπτωση να τη συστήσω στον Κόμοραν, σκεφτόταν φουντωμένη η Ρόμπιν, καθώς πλησίαζε τον μεταφορέα που στεκόταν έξω από την πόρτα του γραφείου. Στο ένα γαντοφορεμένο χέρι του κρατούσε ένα πινακάκι και στο άλλο ένα μακρύ παραλληλόγραμμο πακέτο.

«Στο όνομα Έλακοτ έχει σταλεί;» ρώτησε η Ρόμπιν καθώς πλησίαζε αρκετά ώστε να ακουστεί. Περίμενε την παραγγελία φωτογραφικών μηχανών μιας χρήσης, με επένδυση από ιβουάρ χαρτόνι, οι οποίες θα προσφέρονταν ως δώρο στους καλεσμένους στη γαμήλια δεξίωση. Οι ώρες εργασίας το τελευταίο διάστημα είχαν καταλήξει να είναι τόσο ακανόνιστες, ώστε της ήταν ευκολότερο να στέλνει τις παραγγελίες που έκανε μέσω του διαδικτύου στο γραφείο παρά στο διαμέρισμά.

Ο μεταφορέας έγενεψε καταφατικά και άπλωσε το πινακάκι, χωρίς να βγάλει το κράνος μοτοσικλέτας που φορούσε. Η Ρόμπιν υπέγραψε και παρέλαβε το μακρύ πακέτο, το οποίο αποδείχτηκε πολύ βαρύτερο απ' ό,τι περίμενε· της φαινόταν σαν να περιείχε ένα ενιαίο μεγάλο αντικείμενο, έτσι όπως το έπιανε κάτω από το μπράτσο της.

«Ευχαριστώ», είπε, όμως ο μεταφορέας τής είχε γυρίσει ήδη την πλάτη και περνούσε το πόδι του πάνω από τη μηχανή. Τον άκουσε να απομακρύνεται, την ώρα που εκείνη άνοιγε την πόρτα για να μπει στο κτίριο.

Άρχισε να ανεβαίνει τη μεταλλική σκάλα που αντηχούσε στα βήματά της, έτσι όπως εκτεινόταν γύρω από τον χαλασμένο κλωβό του ανελκυστήρα, καθώς τα τακούνια της έβρισκαν στο μέταλλο. Η γυάλινη πόρτα γυάλισε καθώς την ξεκλείδωνε, την άνοιγε και η εγχάρακτη επωνυμία –Κ. Μ. ΣΤΡΑΙΚ, ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ– ξεχώρισε σαν σε σκούρο φόντο.

Επίτηδες είχε έρθει από νωρίς. Το τελευταίο διάστημα πνίγο-

νταν στις υποθέσεις και η Ρόμπιν ήθελε να τακτοποιήσει κάποια χαρτιά, προτού επιστρέψει στην καθημερινή παρακολούθηση μιας νεαρής Ρωσίδας χορεύτριας σε στριπτιζάδικο. Κρίνοντας από τον ήχο των βαριών βημάτων που ακούγονταν από πάνω της, συμπέρανε ότι ο Στράικ βρισκόταν ακόμη εκεί, στο διαμέρισμά του.

Η Ρόμπιν ακούμπησε το μακρόστενο πακέτο της πάνω στο γραφείο, έβγαλε το παλτό της και το κρέμασε, μαζί με την τσάντα της, σ' ένα γάντζο πίσω από την πόρτα, άναψε το φως, γέμιζε κι άναψε τον βραστήρα και μετά έκανε να πιάσει τον κοφτερό χαρτοκόπτη από το γραφείο της. Καθώς θυμήθηκε την κατηγορηματική άρνηση του Μάθιου να πιστέψει πως η κατσαρή χαίτη του Ζακ Μπέργκερ ήταν αυτή που είχε θαυμάσει κι όχι τα κοντά και, αντικειμενικά, διόλου ιδιαίτερα μαλλιά του Στράικ, κάρφωσε θυμωμένα τον χαρτοκόπτη στην άκρη του πακέτου, το έσκισε και βάλθηκε να το διαλύει.

Το ακρωτηριασμένο πόδι μιας γυναίκας είχε τοποθετηθεί πλαγιαστά μέσα στο κουτί, έτσι που τα δάχτυλα είχαν λυγίσει προς τα πίσω για να χωρέσουν.

*Half-a-hero in a hard-hearted game.**
Blue Öyster Club, «The Marshal Plan»

Η κραυγή της Ρόμπιν αντήχησε στα παράθυρα. Οπισθοχώρησε από το γραφείο, με το βλέμμα καρφωμένο στο εφιαλτικό αντικείμενο που κειτόταν εκεί. Το πόδι ήταν λείο, λεπτό και ωχρό· το είχε αγγίξει ξυστά με το δάχτυλό της καθώς άνοιγε τη συσκευασία, είχε νιώσει την ψυχρή, λαστιχένια υφή της επιδερμίδας.

Είχε μόλις καταφέρει να συγκρατήσει κάπως την κραυγή της, πιέζοντας τις παλάμες πάνω στο στόμα της, όταν η γυάλινη πόρτα άνοιξε απότομα δίπλα της. Με ύψος ένα μέτρο και ενενήντα δύο εκατοστά, συνοφρυωμένος, ο Στράικ εισέβαλε στο γραφείο με το πουνκάμισό του να κρέμεται έξω από το παντελόني του, ξεκούμπωτο, έτσι που φαινόταν το στήθος του, καλυμμένο από πυκνές τρίχες.

«Τι στο...;»

Ακολούθησε το εμβρόντητο βλέμμα της και είδε το πόδι. Η Ρόμπιν ένιωσε το χέρι του να κλείνει τραχιά γύρω από το μπράτσο της, όπως την έβγαζε έξω στον διάδρομο.

«Πώς έφτασε εδώ;»

«Με κούριεορ», απάντησε εκείνη, ενώ τον άφηγε να τη συνοδέψει στη σκάλα. «Με μοτοσικλέτα».

«Περίμενε εδώ. Θα ειδοποιήσω την αστυνομία».

Μόλις ο Στράικ έκλεισε την πόρτα του διαμερισμάτος του πίσω

* Λειψός ήρωας σ' ένα σκληρόκαρδο παιχνίδι. (Σ.τ.Μ.)

της, η Ρόμπιν έμεινε τελείως ακίνητη, ενώ η καρδιά της χτυπούσε νευρικά, όπως αφουγκραζόταν τα βήματά του καθώς επέστρεφε στο γραφείο. Ένωσε τη χολή να της καίει τον λαιμό. Ένα πόδι. Της είχαν μόλις παραδώσει ένα πόδι. Κι η ίδια είχε μόλις μεταφέρει ψύχραιμα ένα πόδι στο γραφείο, το πόδι μιας γυναίκας μέσα σ' ένα κουτί. Τίνος πόδι ήταν; Και πού βρισκόταν η υπόλοιπη;

Κατευθύνθηκε στην πλησιέστερη καρέκλα, ένα φτηνό αντικείμενο από πλαστικό, εφοδιασμένο με μια λεπτή επένδυση και μεταλλικά πόδια, κι εκεί κάθισε, με τα δάχτυλά της κολλημένα ακόμη πάνω στα μουνδιασμένα χείλη της. Το πακέτο, θυμήθηκε, είχε σταλεί στο όνομά της.

Εν τω μεταξύ, ο Στράικ στεκόταν στο παράθυρο του γραφείου που έβλεπε προς τον δρόμο, παρατηρώντας την οδό Ντένμαρκ μήπως και εντόπιζε κάποιο ίχνος του μεταφορέα, με το κινητό κολλημένο στο αυτί του. Μέχρι να επιστρέψει στον προθάλαμο για να παρατηρήσει καλύτερα το ανοιγμένο πακέτο πάνω στο γραφείο, είχε επικοινωνήσει με την αστυνομία.

«Ένα πόδι;» επανέλαβε ο επιθεωρητής Έρικ Γουάρντλ από την άκρη της γραμμής. «Τι πόδι, με δουλεύεις;»

«Και να φανταστείς ότι δεν είναι καν στο μέγεθός μου», είπε ο Στράικ, ένα αστέιο που δε θα είχε επιχειρήσει αν ήταν παρούσα η Ρόμπιν. Το μπατζάκι του παντελονιού του ήταν πιασμένο, αφήνοντας να φανεί η μεταλλική ράβδος που εκτελούσε χρέη δεξιού αστραγάλου. Είχε ξεκινήσει τη διαδικασία του ντυσίματος, όταν άκουσε την κραυγή της Ρόμπιν.

Κι ενώ έκανε το σχόλιο, συνειδητοποιούσε πως το πόδι ήταν δεξί, όπως και το δικό του χαμένο άκρο, καθώς και ότι είχε κοπεί κάτω από το γόνατο, ακριβώς στο σημείο όπου είχε ακρωτηριαστεί και ο ίδιος. Με το κινητό κολλημένο ακόμη στο αυτί του, ο Στράικ παρατήρησε καλύτερα το άκρο, ενώ τα ρουθούνια του κατακλύζονταν από μια δυσάρεστη οσμή, σαν πρόσφατα αποφυγμένου κοτόπουλου. Καυκάσια επιδερμίδα: λεία, γλομή και αφεγάδιαστη, εκτός από μια παλιά πρασινωπή μελανιά στη γάμπα, ατελώς ξυρισμένη. Οι κοντές τρίχες ήταν ανοιχτόχρωμες και τα βαμμένα νύχια κάπως απεριποίητα. Η ακρωτηριασμένη κνήμη εξείχε, παγερά

λευκή, κυκλωμένη από σάρκα. Ένα ευθύ κόψιμο: ο Στράικ εκτίμησε πως ήταν πιθανό να είχε χρησιμοποιηθεί τσεκούρι ή μπαλτάς.

«Γυναικείο είπες;»

«Έτσι φαίνεται...»

Ο Στράικ είχε παρατηρήσει κάτι ακόμη. Υπήρχε μια ουλή στη γάμπα, εκεί όπου είχε ακρωτηριαστεί το πόδι: παλιά ουλή, άσχετη με το τραύμα που είχε αποσπάσει το πόδι από το υπόλοιπο σώμα.

Αλήθεια, πόσες φορές στη διάρκεια των παιδικών του χρόνων στην Κορνουάλη είχε αιφνιδιαστεί, έτσι όπως έστεκε με την πλάτη γυρισμένη στην απρόβλεπτη θάλασσα; Όσοι δε γνώριζαν καλά τον ωκεανό, ξεχνούσαν την ένταση, τη βιαιότητά του. Όταν έσκαγε πάνω τους με τη δύναμη παγωμένου μετάλλου, έφριπταν. Ο Στράικ είχε αντιμετωπίσει, είχε δουλέψει και είχε διαχειριστεί τον φόβο σε ολόκληρη την επαγγελματική του ζωή, όμως το θέαμα εκείνης της παλιάς ουλής τον πλάκωσε ξαφνικά μ' ένα αίσθημα τρόμου, τόσο απρόσμενο, ώστε το επιδεινώνει ακόμη περισσότερο.

«Έλα, με ακούς;» είπε ο Γουάρντλ από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Τι;»

Η δύο φορές σπασμένη μύτη του Στράικ βρισκόταν σε απόσταση ελάχιστων εκατοστών από το σημείο όπου είχε ακρωτηριαστεί το πόδι της γυναίκας. Θυμόταν τις ουλές στο πόδι ενός κοριτσιού που δεν είχε ξεχάσει ποτέ του... πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που το είχε δει; Πόσων χρόνων θα ήταν τώρα;

«Εσύ μου τηλεφώνησες, ναι...;» του υπενθύμισε ο Γουάρντλ.

«Α, ναι», απάντησε ο Στράικ, πιέζοντας τον εαυτό του να συγκεντρωθεί. «Θα προτιμούσα να το αναλάβω εσύ παρά κάποιος άλλος, όμως αν δεν μπορείς...»

«Έρχομαι», είπε ο Γουάρντλ. «Δε θα αργήσω. Περίμενε εκεί».

Ο Στράικ έκλεισε το κινητό του και κάθισε, με το βλέμμα πάντα καρφωμένο στο πόδι. Πρόσεξε ότι υπήρχε ένα σημείωμα από κάτω, ένα δακτυλογραφημένο σημείωμα. Έχοντας εκπαιδευτεί από τον Βρετανικό Στρατό πάνω στην ερευνητική διαδικασία, ο Στράικ αντιστάθηκε στον έντονο πειρασμό να το τραβήξει για να

το διαβάσει: δεν έπρεπε να αλλοιώσει τα ιατροδικαστικά στοιχεία. Έτσι γονάτισε με δυσκολία, ώστε να μπορέσει να διαβάσει τη διεύθυνση που κρεμόταν ανάποδα στο ανοιχτό καπάκι.

Το κουτί είχε σταλεί στο όνομα της Ρόμπιν, γεγονός που δεν του άρεσε καθόλου. Το όνομά της ήταν σωστά γραμμένο, δακτυλογραφημένο πάνω σ' ένα λευκό αυτοκόλλητο όπου υπήρχε και η διεύθυνση του γραφείου τους. Αυτό το αυτοκόλλητο κάλυπτε ένα άλλο. Μισοκλείνοντας τα μάτια, αποφάσισε να μην αλλάξει θέση στο κουτί, ούτε καν για να διαβάσει πιο καθαρά τη διεύθυνση, όμως κατάφερε να διακρίνει πως ο αποστολέας αρχικά είχε ως παραλήπτη τον «Κάμερον Στράικ» και στη συνέχεια είχε κολλήσει από πάνω ένα δεύτερο αυτοκόλλητο που έγραφε «Ρόμπιν Έλακοτ». Άραγε, για ποιο λόγο είχε αλλάξει γνώμη;

«Σκατά», μουρμούρισε ο Στράικ.

Σηκώθηκε με κάποια δυσκολία, πήρε την τσάντα της Ρόμπιν που κρεμόταν στον γάντζο πίσω από την πόρτα, κλείδωσε πίσω του τη γυάλινη πόρτα και ανέβηκε στον πάνω όροφο.

«Η αστυνομία έρχεται», της ανακοίνωσε καθώς ακουμπούσε την τσάντα μπροστά της. «Θες ένα τσάι;»

Η Ρόμπιν έγνεψε καταφατικά.

«Να βάλω και λίγο μπράντι μέσα;»

«Δεν έχεις μπράντι στο σπίτι», του είπε. Η φωνή της ήταν ελαφρώς στεγνή.

«Τι, έφαξες ήδη;»

«Εννοείται πως όχι!» αποκρίθηκε μεμιάς εκείνη, κι ο Στράικ χαμογέλασε, έτσι αγανακτισμένη που ακούστηκε στον υπαινιγμό ότι μπορεί να έφαξε τα ντουλάπια του. «Απλώς, δεν... δεν είσαι από κείνους τους ανθρώπους που θα είχαν μπράντι για φαρμακευτικό σκοπό».

«Μήπως μια μπίρα τότε;»

Η Ρόμπιν έγνεψε αρνητικά, ανήμπορη να χαμογελάσει.

Μόλις ετοιμάστηκε το τσάι, ο Στράικ κάθισε απέναντί της, κρατώντας τη δική του κούπα. Η όψη του ταίριαζε απόλυτα με αυτό που ήταν: ένας μεγαλόσωμος πρώην πυγμάχος που κάπνιζε υπερβολικά και κατέφευγε υπερβολικά συχνά στα διάφορα τα-

χυφαγεία. Είχε βαριά φρύδια, πλακουτσωτή και ασύμμετρη μύτη και, όταν δε χαμογελούσε, μια διαρκή έκφραση ξιτισμένης δυσφορίας. Τα πυκνά, σκούρα σγουρά μαλλιά του, βρεγμένα ακόμη από το ντους, της έφεραν στον νου τον Ζακ Μπέργκερ και τη Σάρα Σάντλοκ. Της φαινόταν λες και είχε μεσολαβήσει μια ολόκληρη ζωή από εκείνον τον καβγά. Ελάχιστα είχε σκεφτεί τον Μάθιου από την ώρα που ανέβηκε εδώ. Έτρεμε τη στιγμή που θα του ανακοίνωνε τι είχε συμβεί. Σίγουρα θα θύμωνε. Δεν του άρεσε που η Ρόμπιν εργαζόταν για λογαριασμό του Στράικ.

«Πήγες να... να το κοιτάξεις;» μουρμούρισε, αφού πήρε στα χέρια της κι ύστερα ακούμπησε κάτω το καυτό τσάι, χωρίς να πει.

«Ναι», απάντησε ο Στράικ.

Δεν ήξερε τι άλλο να τον ρωτήσει. Ήταν ένα ακρωτηριασμένο πόδι. Η κατάσταση ήταν τόσο φρικτή, τόσο γκροτέσκα, ώστε κάθε ερώτηση που περνούσε από το μυαλό της ακουγόταν εξωφρενική, χυδαία. *Μήπως το αναγνώρισες; Ποιος λες να το έστειλε;* Και η πιο επιτακτική απ' όλες τις απορίες, *γιατί σ' εμένα;*

«Η αστυνομία θα θελήσει να μάθει περισσότερα για τον μεταφορέα», της είπε.

«Το ξέρω», αποκρίθηκε η Ρόμπιν. «Προσπαθούσα να θυμηθώ καθετί γι' αυτόν».

Το κουδούνι της κεντρικής εισόδου βούιξε.

«Ο Γουάρντλ θα είναι».

«Ο Γουάρντλ;» επανέλαβε η Ρόμπιν αιφνιδιασμένη.

«Είναι ο πιο φιλικός μπάτσος που ξέρουμε», της θύμισε ο Στράικ. «Περίμενε, θα σου τον φέρω εδώ».

Ο Στράικ είχε κατορθώσει να καταστεί αντιπαθής στις τάξεις της Μητροπολιτικής Αστυνομίας στη διάρκεια του προηγούμενου χρόνου, εξέλιξη για την οποία δεν ευθυνόταν αποκλειστικά ο ίδιος. Η αναλυτικότερη κάλυψη από τον Τύπο των δύο σημαντικότερων επαγγελματικών του επιτυχιών αναπόφευκτα είχε ενοχλήσει εκείνα τα στελέχη της αστυνομίας των οποίων τις προσπάθειες είχε επισκιάσει. Σε κάθε περίπτωση, ο ρόλος του Γουάρντλ, ο οποίος τον είχε βοηθήσει στην πρώτη από κείνες τις υποθέσεις, είχε αναγνωριστεί στον απόηχο της επίλυσης της συγκεκριμένης

ιστορίας, με αποτέλεσμα οι μεταξύ τους σχέσεις να παραμείνουν σχετικά φιλικές. Η Ρόμπιν είχε δει τον Γουάρντλ μόνο στα ρεπορτάζ των εφημερίδων που αναφέρονταν στην υπόθεση. Οι δρόμοι τους δεν είχαν διασταυρωθεί στο δικαστήριο.

Αποδείχτηκε πως ήταν ένας γοητευτικός άντρας, με πυκνά καστανά μαλλιά και μαύρα μάτια, που φορούσε δερμάτινο σακάκι και τζιν παντελόνι. Ο Στράικ δεν ήταν σίγουρος αν έβρισκε περισσότερο διασκεδαστική ή εκνευριστική την τεθλασμένη διαδρομή που ακολούθησε ενστικτωδώς το βλέμμα του Γουάρντλ, μόλις αντίκρισε τη Ρόμπιν στο δωμάτιο – ένα ταχύ πέρασμα από τα μαλλιά στις γραμμές του σώματός της και τέλος στο αριστερό της χέρι, όπου τα μάτια του στάθηκαν για μια στιγμή στα ζαφείρια και στο διαμάντι του δαχτυλιδιού των αρραβώνων.

«Έρικ Γουάρντλ», είπε με βαθιά φωνή κι ένα χαμόγελο που ο Στράικ θεώρησε αδικαιολόγητα γοητευτικό. «Να σας συστήσω την υπαστυνόμο Εκουένσι».

Τον συνόδευε μια λεπτή μαύρη αστυνομικός, που τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα προς τα πίσω και πιασμένα σε κότσο. Χαμογέλασε φευγαλέα στη Ρόμπιν, η οποία αισθάνθηκε μία απρόσμενα έντονη ανακούφιση από την παρουσία μιας άλλης γυναίκας. Η υπαστυνόμος Εκουένσι στη συνέχεια έστρεψε το βλέμμα της τριγύρω στην γκαρσονιέρα του Στράικ.

«Πού βρίσκεται το πακέτο;» ρώτησε.

«Κάτω», αποκρίθηκε ο Στράικ βγάζοντας τα κλειδιά του γραφείου από την τσέπη του. «Ελάτε, θα σας δείξω. Η σύζυγος καλά, Γουάρντλ;» πρόσθεσε όπως έκανε να φύγει από το δωμάτιο, ακολουθούμενος από την υπαστυνόμο Εκουένσι.

«Από τότε ενδιαφέρεσαι;» απάντησε ο αστυνομικός, όμως προς ανακούφιση της Ρόμπιν έπαψε να έχει τουπέ ενώ καθόταν απέναντί της στο τραπέζι και άνοιγε το σημειωματάριό του.

«Είδα έναν άντρα να στέκεται μπροστά στην είσοδο καθώς ανηφόριζα τον δρόμο», εξήγησε η Ρόμπιν, όταν τη ρώτησε ο Γουάρντλ πώς είχε βρεθεί εκεί το πόδι. «Νόμισα πως ήταν κάποιος μεταφορέας. Φορούσε μαύρα δερμάτινα – ολόμαυρα, εκτός από τις μπλε ρίγες στους ώμους του σακακιού του. Το κράνος του

ήταν σκέτο μαύρο και η προσωπίδα κατεβασμένη και φιμέ. Πρέπει να είχε ύψος τουλάχιστον ένα κι ογδόντα. Το λιγότερο δέκα με δώδεκα πόντους ψηλότερος απ' ό,τι εγώ, ακόμη κι αν υπολογίσω το ύψος που του έδινε το κράνος».

«Διάπλαση;» ρώτησε ο Γουάρντλ, που κρατούσε ήδη σημειώσεις.

«Αρκετά μεγαλόσωμος θα έλεγα, αν και μάλλον του πρόσθετε όγκο το σακάκι».

Το βλέμμα της Ρόμπιν στράφηκε ασυναίσθητα προς τον Στράικ που επέστρεφε στο δωμάτιο. «Θέλω να πω, όχι...»

«Όχι κανένα γομάρι σαν το αφεντικό σου, σαν να λέμε;» είπε ο Στράικ, που είχε ακούσει την ερώτηση, κι ο Γουάρντλ, που ποτέ δεν έχανε ευκαιρία να πειράξει τον Στράικ, γέλασε πνιχτά.

«Επίσης, φορούσε γάντια», συνέχισε η Ρόμπιν, που δεν είχε χαμογελάσει. «Μαύρα δερμάτινα γάντια για μηχανή».

«Εννοείται πως θα φορούσε γάντια», είπε ο Γουάρντλ, προσθέτοντας μια σημείωση. «Δε φαντάζομαι να παρατήρησες κάτι σχετικό με τη μοτοσυκλέτα;»

«Ήταν μια Honda κοκκινόμαυρη», απάντησε η Ρόμπιν. «Παρατήρησα το σήμα της, τα φτερά. Γύρω στα 750 κυβικά θα έλεγα. Μεγάλη».

Ο Γουάρντλ έμοιαζε να έχει αιφνιδιαστεί και συνάμα να έχει εντυπωσιαστεί.

«Η Ρόμπιν έχει μανία με τα αυτοκίνητα και τις μηχανές», εξήγησε ο Στράικ. «Οδηγεί σαν τον Φερνάντο Αλόνσο».

Η Ρόμπιν θα ήθελε να σταματούσε ο Στράικ να φέρεται έτσι εύθυμα, λες και δεν έτρεχε κάτι. Στο γραφείο, κάτω, βρισκόταν το πόδι μιας γυναίκας. Η υπόλοιπη πού ήταν; Δεν έπρεπε να κλάψει. Ευχήθηκε να είχε κοιμηθεί περισσότερο. Εκείνος ο ρημάδης ο καναπές... είχε περάσει πάρα πολλές νύχτες εκεί πέρα το τελευταίο διάστημα...

«Και σε έβαλε να υπογράψεις για το πακέτο;» ρώτησε ο Γουάρντλ.

«Δε θα έλεγα ότι “με έβαλε”», αποκρίθηκε η Ρόμπιν. «Πρότεινε ένα πινακάκι και το έκανα αυτόματα».

«Τι είχε πάνω στο πινακάκι;»

«Με δελτίο αποστολής έμοιαζε ή...»

Έκλεισε τα μάτια της, σε μια προσπάθεια να θυμηθεί. Τώρα που το σκεφτόταν, το έντυπο είχε μια κάπως ερασιτεχνική όψη, σαν να είχε στηθεί σε οικιακό υπολογιστή, κι αυτό ακριβώς είπε.

«Περίμενες κάποιο πακέτο;» ρώτησε ο Γουάρντλ.

Η Ρόμπιν του εξήγησε για τις φωτογραφικές μηχανές μιας χρήσης για τον γάμο.

«Κι αυτός τι έκανε όταν παρέλαβες το δέμα;»

«Ανέβηκε στη μηχανή κι έφυγε. Κατευθύνθηκε προς την οδό Τσάρινγκ Κρος».

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα του διαμερίσματος και η υπαστυνόμος Έκουένσι επέστρεψε, κρατώντας το σημείωμα που είχε εντοπίσει ο Στράικ πιασμένο κάτω από το πόδι, το οποίο τώρα ήταν κλεισμένο σε μια πλαστική θήκη.

«Έφτασε η Σήμανση», ενημέρωσε τον Γουάρντλ. «Αυτό το σημείωμα βρισκόταν μέσα στο δέμα. Καλό θα ήταν να μάθουμε αν σημαίνει κάτι για τη δεσποινίδα Έλακοτ».

Ο Γουάρντλ πήρε το σημείωμα που καλυπτόταν από κομμάτια φελιζόλ και του έριξε μια ματιά, σμίγοντας τα φρύδια του.

«Ασυναρτησίες», είπε κι ύστερα διάβασε μεγαλόφωνα: «*A harvest of limbs, of arms and of legs, of necks...*»

«...*that turn like swans*», τον διέκοψε ο Στράικ, ο οποίος έγερνε πάνω στο κουζινάκι και βρισκόταν πολύ μακριά για να έχει διαβάσει το σημείωμα, «*as if inclined to gasp or pray*»*.

Οι άλλοι τρεις απέμειναν να τον κοιτάζουν.

«Είναι στίχοι τραγουδιού», εξήγησε ο Στράικ. Στη Ρόμπιν δεν άρεσε η έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπό του. Καταλάβαινε πως τα λόγια αυτά κάτι σήμαιναν για τον ίδιο, κάτι δυσάρεστο. Δείχνοντας να καταβάλλει προσπάθεια, ο Στράικ συνέχισε: «Από την τελευταία στροφή του “*Mistress of the Salmon Salt*”, των Blue Oyster Cult».

* Μια σοδειά άκρων, χειρών και ποδιών, λαιμών.../...που στρίβουν σαν κούκλων/σαν να γυρεύουν ν' ανασάνουν ή να προσευχηθούν. (Σ.τ.Μ.)

Η υπαστυνόμος Εκουένσι ανασήκωσε τα φίνα, περασμένα με μολύβι φρούδια της.

«Των ποιων;»

«Ήταν ένα σημαντικό ροκ συγκρότημα της δεκαετίας του '70».

«Να υποθέσω ότι ξέρεις καλά τα τραγούδια τους;» ρώτησε ο Γουάρντλ.

«Ξέρω το συγκεκριμένο», απάντησε ο Στράικ.

«Μήπως υποψιάζεσαι ποιος μπορεί να έστειλε αυτό το σημείωμα;»

Ο Στράικ κόμπιασε. Με τους άλλους τρεις να τον παρατηρούν προσεκτικά, μια μπερδεμένη αλληλουχία εικόνων και αναμνήσεων πέρασε γοργά από το μυαλό του ντετέκτιβ. Μια σιγανή φωνή είπε: *She wanted to die. She was the quicklime girl**. Το λεπτό πόδι ενός δωδεκάχρονου κοριτσιού, σημαδεμένο από ασημόχρωμες ουλές που διασταυρώνονταν. Δυο μικρά σκούρα μάτια, σαν νυφίτσας, μισόκλειστα από απέχθεια. Το τατουάζ ενός κίτρινου τριαντάφυλλου.

Και τότε –τελευταία και καταϊδρωμένη, πίσω από τις υπόλοιπες αναμνήσεις, ξεπροβάλλοντας ασθμαίνουσα, παρότι θα μπορούσε να ήταν η πρώτη σκέψη ενός άλλου ανθρώπου– θυμήθηκε έναν κατάλογο απαγγελίας κατηγοριών που ανέφερε την περίπτωση ενός πέους το οποίο είχε ακρωτηριαστεί από κάποιιο πτώμα και είχε ταχυδρομηθεί σε πληροφοριοδότη της αστυνομίας.

«Ξέρεις ποιος το έστειλε;» επανέλαβε ο Γουάρντλ.

«Μπορεί», αποκρίθηκε ο Στράικ. Έριξε μια ματιά στη Ρόμπιν και στην υπαστυνόμο Εκουένσι. «Θα προτιμούσα να μιλήσουμε κατ' ιδίαν. Ολοκλήρωσες τις ερωτήσεις που είχες για τη Ρόμπιν;»

«Θα χρειαστούμε το όνομα, τη διεύθυνση και τα λοιπά», απάντησε ο Γουάρντλ. «Βανέσα, μπορείς να αναλάβεις εσύ;»

Η υπαστυνόμος Εκουένσι πλησίασε κρατώντας το σημειωματάριό της. Τα βήματα των δύο αντρών απομακρύνθηκαν κι ο μεταλλικός απόηχός τους έσβησε. Παρότι δεν είχε καμία απολύτως

* *Ήθελε να πεθάνει. Ήταν η άσβηστος άσβεστος.*

διάθεση να ξαναδεί το ακρωτηριασμένο πόδι, η Ρόμπιν αισθάνθηκε ενόχληση που την άφησαν εκεί. Άλλωστε, το δικό της όνομα έγγραφε στο κουτί.

Το φορικό δέμα βρισκόταν ακόμη πάνω στο γραφείο, στον παρακάτω όροφο. Δύο ακόμη συνάδελφοι του Γουάρντλ βρίσκονταν εκεί, τους είχε ανοίξει η υπαστυνόμος Εκουένσι: ο ένας τραβούσε φωτογραφίες κι ο άλλος μιλούσε στο κινητό του, όταν πέρασε από κει ο προϊστάμενός τους μαζί με τον ιδιωτικό ντετέκτιβ. Και οι δύο κοίταξαν με περιέργεια τον Στράικ, ο οποίος είχε αποκτήσει μια κάποια φήμη στο διάστημα κατά το οποίο είχε κατορθώσει να αποξενώσει πολλούς από τους συναδέλφους του Γουάρντλ.

Ο Στράικ έκλεισε την πόρτα του μέσα γραφείου και κάθισε πίσω από το γραφείο του, αντικριστά από τον Γουάρντλ. Ο επιθεωρητής γύρισε το σημειωματάριό του σε κενή σελίδα.

«Λοιπόν, ξέρεις κάποιον που γουστάρει να πετσοκόβει πτώματα και να τα μοιράζει με το ταχυδρομείο;»

«Τον Τέρενς Μάλει», αποκρίθηκε ο Στράικ ύστερα από ένα στιγμιαίο δισταγμό. «Για αρχή».

Ο Γουάρντλ δεν έγγραψε τίποτε, παρά μόνο τον κοίταξε επίμονα, πάνω από την άκρη του σιλό του.

«Τον Τέρενς Μάλει, τον επονομαζόμενο και “Φτυάρι”;»

Ο Στράικ έγνεψε καταφατικά.

«Του Συνδικάτου Εγκλήματος του Χάρινγκεϊ;»

«Γιατί, εσύ πόσους Τέρενς Μάλει με το παρατσούκλι “Φτυάρι” ξέρεις;» ρώτησε εκνευρισμένος ο Στράικ. «Και πόσοι από αυτούς έχουν τη συνήθεια να ταχυδρομούν ανθρώπινα μέλη;»

«Καλά, κι εσύ πώς κέρατο μπλέχτηκες με το “Φτυάρι”;»

«Σε κοινή επιχείρηση με το Ηθών, το 2008. Κύκλωμα ναρκωτικών».

«Εννοείς την υπόθεση που τον έστειλε στην ψειρού;»

«Ακριβώς».

«Ω, γαμώτο», αναφώνησε ο Γουάρντλ. «Ε, τι ψαχνόμαστε, αυτό είναι, σωστά; Ο τύπος είναι ψυχάκιας, μόλις αποφυλακίστηκε κι έχει άνετη πρόσβαση στις μισές ιερόδουλες του Λονδίνου.

Άντε, ν' αρχίσουμε να ψάχνουμε στον Τάμεση, μπας και βρούμε την υπόλοιπη».

«Ναι... όμως εγώ κατέθεσα υπό καθεσώς ανωνυμίας. Κανονικά, δε θα έπρεπε να ξέρει ότι την πάτησε από μένα».

«Μη σε νοιάζει, έχουν αυτοί τρόπους και γνωριμίες», είπε ο Γουάρντλ. «Για το Συνδικάτο Εγκλήματος του Χάρινγκεϊ μιλάμε... οι μόρτες είναι κανονική μαφία. Δε μου λες, ξέρεις ότι έστειλε το πουλί του Χάτφορντ Άλι στον Ίαν Μπέβιν;»

«Ναι, κάτι άκουσα», αποκρίθηκε ο Στράικ.

«Λοιπόν, τι παίζει μ' εκείνο το τραγούδι; Τη σοδειά ή τι κέρατο έλεγαν οι σίχοι;»

«Κοίτα, δεν είναι αυτό που με προβληματίζει», εξήγησε με αργή φωνή ο Στράικ. «Το όλο σκηνικό παραείναι διακριτικό για τα μέτρα του “Φτυαριού”... κι αυτό με κάνει να υποψιάζομαι πως μπορεί να είναι κάποιος από τους άλλους τρεις».

*Four winds at the Four Winds Bar,
Two doors locked and windows barred,
One door left to take you in,
The other one just mirrors it...**
Blue Öyster Cult, «Astronomy»

Εέρεις τέσσερις άντρες που τους έχεις ικανούς να σου στείλουν ένα ακρωτηριασμένο πόδι; *Τέσσερις;*»

Ο Στράικ μπορούσε να διακρίνει την έκφραση φρίκης στο πρόσωπο της Ρόμπιν μέσα από τον στρογγυλό καθρέφτη που κρεμόταν δίπλα στον νεροχύτη όπου ξυριζόταν. Η αστυνομία είχε δείξει επιτέλους να απομακρύνει το πόδι, οπότε ο Στράικ ανακοίνωσε πως η δουλειά σταματούσε για το υπόλοιπο της ημέρας και η Ρόμπιν παρέμεινε καθισμένη στο τραπεζάκι από φορμάικα, εκεί όπου βρισκόταν η κουζίνα και το καθιστικό της γκαρσονιέρας, κρατώντας ανάμεσα στις παλάμες της μια δεύτερη κούπα με τσάι.

«Για να είμαι ειλικρινής», της απάντησε καθώς περνούσε το ξυράφι στο πιγούνι του, «νομίζω ότι είναι μονάχα τρεις. Ίσως έκανα λάθος που ανέφερα στον Γουάρντλ τον Μάλει».

«Γιατί;»

Ο Στράικ περιέγραψε στη Ρόμπιν πώς κατέληξε να έχει εκείνη τη σύντομη επαφή με τον στυγνό κακοποιό, ο οποίος χρωστού-

* Τέσσερις άνεμοι στο Μπαρ των Τεσσάρων Ανέμων, /δυο πόρτες κλειδωμένες, παραθύρια ασφαλιστά, /μια πόρτα απομένει να σε πάρει μέσα, /η άλλη σκέτο είδωλο είναι... (Σ.τ.Μ.)

σε εν μέρει την πιο πρόσφατη παραμονή του στις φυλακές στην κατάθεση του Στράικ.

«...οπότε, τώρα ο Γουάρντλ είναι πεπεισμένος ότι το Συνδικάτο του Χάρινγκει ανακάλυψε ποιος ήμουν, όμως εγώ έφυγα για το Ιράκ λίγο μετά την κατάθεσή μου, άσε που δεν έχω υπόψη μου ούτε μία περίπτωση αξιωματικού του Κλάδου Ειδικών Ερευνών του Στρατού που να αποκαλύφθηκε η ταυτότητά του επειδή κατέθεσε σε δίκη. Κι εκτός αυτού, οι στίχοι του τραγουδιού δεν ταιριάζουν με το “Φτυάρι”. Δεν είναι τύπος που θα ασχολούνταν με τέτοιες φιοριτούρες».

«Πάντως, έχει ακρωτηριάσει και έχει σκοτώσει ανθρώπους στο παρελθόν, σωστά;» ρώτησε η Ρόμπιν.

«Γνωρίζω τουλάχιστον μία περίπτωση... όμως, ας μην ξεχνάμε πως όποιος κι αν κρύβεται πίσω από αυτή την υπόθεση, δεν είναι απαραίτητο να έχει σκοτώσει», επισήμανε ο Στράικ. «Δεν αποκλείεται να βρήκε έτοιμο το πτώμα, απ’ όπου πήρε το πόδι. Ίσως να προέρχεται από κάποια επέμβαση σε νοσοκομείο. Τέλος πάντων, ο Γουάρντλ θα τα ελέγξει όλα αυτά. Λίγα πράγματα ξέρουμε σίγουρα, μέχρι να ολοκληρώσει τον έλεγχο η Σήμανση».

Την ανατριχιαστική περίπτωση το πόδι να ακρωτηριάστηκε από άτομο που ζούσε ακόμη επέλεξε να μην την αναφέρει.

Στην παύση που ακολούθησε, ο Στράικ ξέπλυνε το ξυράφι του κάτω από τη βρύση της κουζίνας, ενώ η Ρόμπιν κοίταζε αφηρημένα έξω από το παράθυρο, χαμένη στις σκέψεις της.

«Εντάξει, ήσουν υποχρεωμένος να πεις στον Γουάρντλ για τον Μάλει», είπε η Ρόμπιν καθώς στρεφόταν ξανά προς τον Στράικ, που συνάντησε το βλέμμα της μέσα από τον καθρέφτη του ξυρίσματος. «Θέλω να πω, εφόσον ο άλλος είχε στείλει ήδη... τι ακριβώς έστειλε;» ρώτησε κάπως νευρικά.

«Ένα πέος», απάντησε ο Στράικ. Ξέπλυνε το πρόσωπό του και το στέγνωσε με μια πετσέτα, προτού συνεχίσει. «Ναι, μπορεί και να έχεις δίκιο. Όσο περισσότερο το σκέφτομαι όμως, τόσο πιο βέβαιος αισθάνομαι ότι δεν είναι αυτός. Επιστρέφω σε μισό λεπτό... θέλω να αλλάξω πουκάμισο. Έκοψα δυο κουμπιά όταν σε άκουσα να ουρλιάζεις».

«Συγγνώμη», είπε αόριστα η Ρόμπιν, ενώ ο Στράικ αποχωρούσε στο υπνοδωμάτιο.

Κουτσοπίνοντας το τσάι της, έριξε μία ακόμη ματιά τριγύρω, στο δωμάτιο όπου καθόταν. Πρώτη φορά βρισκόταν στο διαμέρισμα του Στράικ, στη σοφίτα του κτιρίου. Ως τότε, το περισσότερο που είχε πλησιάσει ήταν όταν χρειάστηκε να του χτυπήσει την πόρτα για να του μεταφέρει κάποιο μήνυμα ή, στη διάρκεια ορισμένων από τις πλέον φορτωμένες και ξάγρυπνες περιόδους στη δουλειά, για να τον ξυπνήσει. Η κουζίνα-παύλα-καθιστικό ήταν στενάχωρη αλλά καθαρή και τακτοποιημένη. Δεν υπήρχε σχεδόν κανένα σημάδι προσωπικότητας: αταίριαστες κούπες, ένα φτηνό πετσετάκι διπλωμένο δίπλα στο μάτι του γκαζιού· ούτε μία φωτογραφία, κανένα διακοσμητικό, εκτός από μια παιδική ζωγραφιά που απεικόνιζε ένα στρατιώτη, η οποία είχε στερεωθεί με πινέζες στον τοίχο.

«Ποιος το ζωγράφισε αυτό;» ρώτησε η Ρόμπιν, όταν επέστρεψε ο Στράικ φορώντας καθαρό πουκάμισο.

«Ο ανιψιός μου ο Τζακ. Με συμπαθεί για κάποιο λόγο».

«Μην ψαρεύεις κομπλιμέντα».

«Σιγά μην ψαρεύω. Απλώς δεν ξέρω ποτέ τι να πω στα παιδιά».

«Ωστε, πιστεύεις πως ξέρεις τρεις άντρες που θα ήταν ικανοί να...;» προσπάθησε να ξαναρωτήσει η Ρόμπιν.

«Χρειάζομαι ένα ποτό», έκανε ο Στράικ. «Πάμε στην Τότεναμ».

Δεν υπήρχε περίπτωση να κουβεντιάσουν στη διαδρομή, με τον σματά που προκαλούσαν τα κομπρεσέρ μέσα από τα χαντάκια στον δρόμο, όμως οι εργάτες με τα φωσφορίζοντα γιλέκα ούτε σφύριξαν ούτε πέταξαν ατάκες, βλέποντας τον Στράικ να περπατά στο πλευρό της Ρόμπιν. Με τα πολλά έφτασαν στην αγαπημένη παμπ του Στράικ, με τους περίτεχνους επίχρυσους καθρέφτες της, την επένδυση από σκούρο ξύλο, τις αντλίες μπίρας από στυλβωμένο μπρούντζο, τον βιτρό θόλο και τους πίνακες με τις ζωηρές καλλονές, έργα του Φίλιξ ντε Γιονγκ.

Ο Στράικ παρήγγειλε ένα μεγάλο ποτήρι μαύρη μπίρα. Η Ρόμπιν, που δεν άντεχε να αναμετρηθεί με το αλκοόλ, ζήτησε έναν καφέ.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Ρόμπιν, μόλις ο ντετέκτιβ επέστρεψε στο ψηλό τραπέζι, κάτω από τον θόλο. «Ποια είναι αυτά τα τρία άτομα;»

«Δεν αποκλείεται να πέφτω εντελώς έξω στις υποψίες μου, μην το ξεχνάς», απάντησε ο Στράικ καθώς έπινε μια πρώτη γουλιά από την μπίρα του.

«Εντάξει», είπε η Ρόμπιν. «Ποιοι είναι;»

«Κάτι διεστραμμένα άτομα, που έχουν τους λόγους τους να με σιχαίνονται».

Στο μυαλό του Στράικ, ένα φοβισμένο, λιανό δωδεκάχρονο κορίτσι, με ουλές γύρω από το πόδι του, τον παρατηρούσε μέσα από τα στραβά γυαλιά του. Άραγε, ήταν το δεξί του πόδι; Δεν μπορούσε να θυμηθεί. *Χριστέ μου, ας μην είναι εκείνη...*

«Ποιοι;» επανέλαβε η Ρόμπιν, που είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή της.

«Δυο τύποι από τον στρατό», αποκρίθηκε ο Στράικ καθώς έτριβε το κακοξυρισμένο πιγούνι του. «Είναι και οι δύο αρκετά παλαβοί και αρκετά βίαιοι, ώστε να... να...»

Άθελά του, τον διέκοψε ένα ξεγυρισμένο χασμουρητό. Η Ρόμπιν περίμενε να αποκτήσει και πάλι ειρμό ο λόγος του, ενώ αναρωτιόταν αν είχε βγει με την καινούργια του κοπέλα το προηγούμενο βράδυ. Η Έλιν ήταν πρώην επαγγελματίας βιολίστρια και νυν ραδιοφωνική παραγωγός, μια εκπληκτική ξανθιά που έφερνε σε Σκανδιναβή και θύμιζε στη Ρόμπιν μια ομορφότερη εκδοχή της Σάρα Σάντλοκ. Υποψιαζόταν πως αυτός ήταν ένας από τους λόγους για τους οποίους είχε αντιπαθήσει την Έλιν σχεδόν από την πρώτη στιγμή. Ο άλλος ήταν πως, μπροστά στη Ρόμπιν, την είχε αποκαλέσει γραμματέα του.

«Με συγχωρείς», είπε ο Στράικ. «Ξενύχτησα με τις σημειώσεις της υπόθεσης Καν. Κομμάτια είμαι».

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του.

«Τι λες, πάμε κάτω να φάμε κάτι; Πεθαίνω της πείνας».

«Σε λιγάκι. Ούτε δώδεκα δεν έχει πάει. Θέλω να μάθω περισσότερα γι' αυτούς τους άντρες».

Ο Στράικ αναστέναξε.

«Εντάξει», συμφώνησε χαμηλώνοντας τη φωνή του, καθώς ένας άντρας περνούσε μπροστά από το τραπέζι τους πηγαίνοντας προς τις τουαλέτες. «Ένας είναι ο Ντόναλντ Λανγκ, του Βασιλικού Ακριτικού Συντάγματος». Θυμήθηκε ξανά εκείνα τα μάτια νυφίτσας, μισόκλειστα από μίσος, το τατουάζ τριαντάφυλλου. «Τον έστειλα ισόβια».

«Μα αν καταδικάστηκε ισόβια...»

«Βγήκε στα δέκα χρόνια», την πρόλαβε ο Στράικ. «Κυκλοφορεί ελεύθερος από το 2007. Ο Λανγκ δεν ήταν κανένας τυχαίος παλαβιάρης αλλά κανονικό κτήνος, ένα ευφυές, παμπόνηρο κτήνος: κοινωνιοπαθής – κλασική περίπτωση, αν θες τη γνώμη μου. Τον έστειλα ισόβια για μια υπόθεση την οποία κανονικά δε θα ερευνούσα. Κόντευε να τη σκαπουλάρει από τις αρχικές κατηγορίες. Ο Λανγκ έχει κάτι παραπάνω από σοβαρό λόγο να με απεχθάνεται».

Δεν ανέφερε όμως τι είχε κάνει ο Λανγκ ούτε για ποιο λόγο εκείνος, ο Στράικ, ασχολήθηκε με την υπόθεση. Μερικές φορές, συχνότερα όποτε αναφερόταν στην καριέρα του στον Κλάδο Ειδικών Ερευνών, η Ρόμπιν μπορούσε να καταλάβει από τον τόνο του πότε έφτανε στο σημείο πέρα από το οποίο δεν ήθελε να συνεχίσει να μιλάει. Ποτέ ως τότε δεν τον είχε πιάσει να ξεπεράσει αυτό το όριο. Απρόθυμα, εγκατέλειψε την περίπτωση του Ντόναλντ Λανγκ.

«Κι ο άλλος τύπος από τον στρατό ποιος ήταν;»

«Νόελ Μπρόκμπανκ λέγεται. Αρουραίος της Ερήμου».

«Αρουραίος... τι;»

«Έβδομη Τεθωρακισμένη Ταξιαρχία».

Ο Στράικ γινόταν όλο και πιο ευερέθιστος, η έκφραση του προσώπου του σκοτείνιαζε. Η Ρόμπιν αναρωτήθηκε αν οφειλόταν στο γεγονός ότι πεινούσε –είχε ανάγκη να τρέφεται τακτικά, προκειμένου να διατηρείται σε ήρεμη διάθεση– ή υπήρχε κάποιος σοβαρότερος λόγος.

«Τι λες, πάμε να τσιμπήσουμε;» ρώτησε η Ρόμπιν.

«Αμέ», συμφώνησε ο Στράικ καθώς άδειαζε το ποτήρι του και σηκωνόταν όρθιος.

Το φιλόξενο υπόγειο εστιατόριο αποτελούνταν από μια αίθουσα στρωμένη με κόκκινη μοκέτα, ένα δεύτερο μπαρ, ξύλινα

τραπέζια και τοίχους καλυμμένους με κορνιζαρισμένες αφίσες. Ήταν οι πρώτοι που κάθισαν και παράγγειλαν.

«Λοιπόν, έλεγες για έναν Νόελ Μπρόκμπανκ», του θύμισε η Ρόμπιν, αφού ο Στράικ διάλεξε ψάρι με τηγανητές πατάτες κι εκείνη μια σαλάτα.

«Ναι, έχει κι αυτός σοβαρό λόγο να με έχει άχτι», αποκρίθηκε κοφτά ο Στράικ. Δεν είχε δείξει διάθεση να μιλήσει για τον Ντόναλντ Λανγκ και έμοιαζε ακόμη πιο διστακτικός στην περίπτωση του Μπρόκμπανκ. Έπειτα από μια μεγάλη παύση, στη διάρκεια της οποίας ο Στράικ αγριοκοίταζε πάνω από τον ώμο της Ρόμπιν το κενό, πρόσθεσε: «Ο Μπρόκμπανκ δεν είναι καλά στα μυαλά του. Έτσι τουλάχιστον ισχυρίστηκε ο ίδιος».

«Τον έστειλες στη φυλακή;»

«Όχι», απάντησε ο Στράικ.

Η έκφραση του προσώπου του είχε βαρύνει πολύ. Η Ρόμπιν περιμένε, όμως καταλάβαινε πως δε θα υπήρχε συνέχεια στην περίπτωση του Μπρόκμπανκ, οπότε ρώτησε:

«Και ο άλλος;»

Αυτή τη φορά ο Στράικ δεν απάντησε καν. Η Ρόμπιν νόμιζε ότι δεν την είχε ακούσει.

«Ποιος...;»

«Δε θέλω να το συζητήσω», της το ξέκοψε δύσθυμα ο Στράικ.

Αγριοκοίταζε το γεμάτο ποτήρι μπίρας που είχε μπροστά του, όμως η Ρόμπιν αρνήθηκε να υποχωρήσει.

«Όποιος κι αν έστειλε εκείνο το πόδι», συνέχισε, «το έστειλε σ' εμένα».

«Εντάξει», συμφώνησε ο Στράικ απρόθυμα, ύστερα από ένα σύντομο δισταγμό. «Το όνομά του είναι Τζεφ Γουίτακερ».

Η Ρόμπιν ταράχτηκε. Δε χρειαζόταν να ρωτήσει από πού ήξερε ο Στράικ τον Τζεφ Γουίτακερ. Γνώριζε ήδη την απάντηση, παρότι δεν είχαν συζητήσει ποτέ την περίπτωσή του.

Τα πρώτα χρόνια της ζωής του Κόρμοραν Στράικ καταγράφονταν αναλυτικά στο διαδίκτυο και είχαν αποτελέσει αντικείμενο εντονότατου ενδιαφέροντος για τους δημοσιογράφους που κάλυψαν τις επιτυχίες του ως ντετέκτιβ. Ήταν ο νόθος γιος ενός αστέ-

ρα της ροκ και μιας γυναίκας η οποία μονίμως περιγραφόταν ως φανατική θαυμάστρια, μιας γυναίκας η οποία είχε πεθάνει από υπερβολική δόση ναρκωτικών, όταν ο Στράικ ήταν είκοσι ετών. Ο Τζεφ Γουίτακερ ήταν ο κατά πολύ νεότερος δεύτερος σύζυγός της, ο οποίος είχε κατηγορηθεί και είχε αθωωθεί για τον φόνο της.

Παρέμειναν σιωπηλοί, ώσπου έφτασε το φαγητό τους.

«Γιατί πήρες μόνο μια σαλάτα; Δεν πεινάς;» ρώτησε ο Στράικ καθώς αποτελειώνει τις τηγανητές πατάτες στο πιάτο του. Όπως είχε προβλέψει η Ρόμπιν, η διάθεσή του είχε βελτιωθεί με την κατανάλωση των υδρογονανθράκων.

«Έχω κι ένα γάμο», απάντησε η Ρόμπιν κοφτά.

Ο Στράικ δεν είπε κουβέντα. Το οποιοδήποτε σχόλιο για τη σιλουέτα της βρισκόταν αυστηρά εκτός των ορίων που αυθόρμητα είχε θέσει ο ίδιος στη σχέση τους, καθώς από την πρώτη στιγμή αποφάσισε πως δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να καταστεί ιδιαίτερος προσωπική. Πάντως, θεωρούσε ότι η Ρόμπιν είχε αδυνατίσει υπερβολικά. Κατά την άποψή του (με τη σκέψη και μόνο να ξεφεύγει από τα ίδια εκείνα όρια), ήταν καλύτερη με περισσότερες καμπύλες.

«Δε σκοπεύεις να μου πεις καν», ρώτησε η Ρόμπιν, ύστερα από αρκετά ακόμη λεπτά σιωπής, «ποια είναι η σχέση σου μ' εκείνο το τραγούδι;»

Ο Στράικ μασούλησε για λίγο, ήπια την μπύρα του, παράγγειλε ένα ακόμη ποτήρι κι ύστερα απάντησε: «Η μητέρα μου είχε χτυπήσει τατουάζ με τον τίτλο».

Δεν είχε διάθεση να πει στη Ρόμπιν πού ακριβώς βρισκόταν το τατουάζ. Προτιμούσε να μην το θυμάται. Πάντως, το φαγητό και το ποτό τον είχαν γλυκάνει: η Ρόμπιν δεν είχε εκδηλώσει ποτέ αδιάκριτο ενδιαφέρον για το παρελθόν του, ενώ σήμερα δικαιολογούνταν να ζητά επιπλέον πληροφορίες.

«Ήταν το αγαπημένο της τραγούδι. Οι Blue Öyster Cult ήταν η αγαπημένη της μπάντα. Βασικά, το “αγαπημένη” τούς αδικεί. Ακριβέστερα, είχε εμμονή μαζί τους».

«Καλά, δεν ήταν οι Deadbeats το αγαπημένο της συγκρότημα;» ρώτησε η Ρόμπιν χωρίς να σκεφτεί. Ο πατέρας του Στράικ ήταν ο

τραγουδιστής των Deadbeats. Αποτελούσε κι αυτός θέμα-ταμπού.

«Όχι», αποκρίθηκε ο Στράικ κατορθώνοντας να χαμογελάσει λοξά. «Για τη Λίντα, ο καημένος ο Τζόνι ερχόταν δεύτερος και με το ζόρι. Τον Έρικ Μπλουμ ήθελε η Λίντα, τον τραγουδιστή των Blue Öyster Cult, όμως δεν κατάφερε ποτέ να τον αποκτήσει: ένας από τους ελάχιστους που της ξέφυγαν».

Η Ρόμπιν δεν ήταν σίγουρη τι έπρεπε να πει. Είχε αναρωτηθεί κι άλλοτε πώς θα αισθανόταν κάποιος που ήξερε πως το επικό ερωτικό παρελθόν της μητέρας του ήταν διαθέσιμο στο διαδίκτυο, για όποιον ενδιαφερόταν. Η τρίτη μπίρα του Στράικ έφτασε και ήπιε μια γερή γουλιά, προτού συνεχίσει.

«Παραλίγο να με βαφτίσει Έρικ Μπλουμ Στράικ», πρόσθεσε και η Ρόμπιν κόντεψε να πνιγεί με το νερό της. Ο Στράικ γέλασε, κι εκείνη έβηξε πάνω στην πετσέτα της. «Ας είμαστε ειλικρινείς, το Κόρμοραν δεν είναι και πολύ καλύτερο. Κόρμοραν Μπλου...»
«Μπλου;»

«Blue Öyster Cult, καλά, δεν προσέχεις τι λέω;»

«Θεέ μου», αναφώνησε η Ρόμπιν. «Δεν το είχες αναφέρει άλλη φορά».

«Γιατί, εσύ θα το διατυμπάνιζες;»

«Και τι σημαίνει ο τίτλος “Mistress of the Salmon Salt”;»

«Τρέχα-γύρευε. Οι σίχοι τους είναι παλαβοί. Επιστημονική φαντασία. Φευγάτοι».

Μια φωνή μέσα του: *She wanted to die. She was the quicklime girl.*

Ήπιε κι άλλη μπίρα.

«Δε νομίζω ότι είχα ακουστά τους Blue Öyster Cult», είπε η Ρόμπιν.

«Κι όμως τους ξέρεις», επέμεινε ο Στράικ. «“Don’t Fear the Reaper”».

«Να μην... τι;»

«Ήταν μια τεράστια επιτυχία τους. “Μη φοβάσαι τον χάρο”».

«Α, ναι... μάλιστα».

Για μια στιγμή απόλυτης σαστισμάρας, η Ρόμπιν είχε νομίσει πως της έδινε συμβουλές.

Έφαγαν για λίγη ώρα χωρίς να μιλούν, ώσπου η Ρόμπιν, μην μπορώντας να κρατήσει άλλο μέσα της την ερώτηση, αν και έλπιζε πως δε θα ακουγόταν τρομαγμένη, ρώτησε:

«Γιατί λες να έστειλαν το πόδι στο όνομά μου;»

Ο Στράικ είχε ήδη χρόνο για να σκεφτεί τη συγκεκριμένη ερώτηση.

«Αναρωτιόμουν κι εγώ», αποκρίθηκε, «και νομίζω πως πρέπει να θεωρήσουμε ότι πρόκειται για έμμεση απειλή, οπότε, μέχρι να βεβαιωθούμε...»

«Από τη δουλειά δε σταματάω», δήλωσε αποφασιστικά η Ρόμπιν. «Δεν πρόκειται να κάτσω στο σπίτι. Αυτό ακριβώς επιδιώκει ο Μάθιου».

«Του μίλησες ήδη;»

Η Ρόμπιν είχε κάνει το τηλεφώνημα την ώρα που ο Στράικ βρισκόταν στο γραφείο με τον Γουάρντλ.

«Ναι. Μου θύμωσε επειδή υπέγραψα για το δέμα».

«Φαντάζομαι πως ανησυχεί για σένα», είπε ο Στράικ χωρίς να το εννοεί ειλικρινά. Είχε συναντήσει τον Μάθιου μερικές φορές και κάθε φορά τον αντιπαθούσε όλο και περισσότερο.

«Σιγά μην ανησυχεί», απάντησε απότομα η Ρόμπιν. «Απλώς νομίζει πως του έφεξε, πως αυτή τη φορά θα αναγκαστώ να φύγω από το γραφείο, θα φοβηθώ και θα παραιτηθώ. Δεν πρόκειται».

Ο Μάθιου είχε φριξεί όταν του περιέγραψε τι είχε συμβεί, όμως ακόμη κι έτσι η Ρόμπιν είχε διακρίνει ένα ίχνος ικανοποίησης στη φωνή του, είχε νιώσει την άρρητη πεποίθησή του πως τώρα, επιτέλους, η Ρόμπιν θα αναγκαζόταν να αναγνωρίσει πόσο εξωφρενική ήταν η απόφασή της να συνεργαστεί με έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ της κακιάς ώρας, που δεν μπορούσε να της κόψει ούτε ένα μισθό της προκοπής. Ο Στράικ την έβαζε να δουλεύει άγριες ώρες, πράγμα που σήμαινε πως η Ρόμπιν αναγκαζόταν να κανονίζει ώστε κάποια δέματα να της παραδίδονται στη δουλειά αντί για το διαμέρισμα. («Δε μου έστειλαν ένα πόδι επειδή η Amazon δεν μπορούσε να το παραδώσει στο σπίτι!» είχε πει φουντωμένη η Ρόμπιν). Και βέβαια, εκτός των άλλων, ο Στράικ πλέον ήταν σχετικά διάσημος και κινούσε το ενδιαφέρον των φίλων τους. Ο Μάθιου, που εργα-

ζόταν ως λογιστής, ήταν δύσκολο να προσφέρει ανάλογες συγκινήσεις. Η αντιπάθεια και ο εκνευρισμός του είχαν αποκτήσει βαθιές ρίζες, ενώ ξεσπούσαν ολοένα και συχνότερα.

Ο Στράικ δεν ήταν ανόητος για να παροτρύνει τη Ρόμπιν να κρεμάσει τον Μάθιου με οποιονδήποτε τρόπο για τον οποίο μπορεί να μετάνιωne, όταν θα ήταν λιγότερο ταραγμένη.

«Η αποστολή του ποδιού σ' εσένα αντί για μένα προέκυψε εκ των υστέρων», της εξήγησε. «Αρχικά ο αποστολέας είχε γράψει το δικό μου όνομα. Υποθέτω πως σκόπευε είτε να μου προκαλέσει ανησυχία, δείχνοντας ότι ήξερε το όνομά σου, είτε να προσπαθήσει να τρομάξει εσένα, ώστε να πάψεις να εργάζεσαι στο γραφείο».

«Ε, λοιπόν, εγώ δεν πρόκειται να φοβηθώ», ξεκαθάρισε η Ρόμπιν.

«Ρόμπιν, τώρα δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για ηρωισμούς. Όποιος κι αν είναι ο αποστολέας, μας δείχνει ότι ξέρει πολλά για μένα, κι επίσης ότι γνωρίζει το όνομά σου και από σήμερα το πρωί και την όψη σου. Σε είδε από κοντά. Δε μου αρέσει αυτό».

«Προφανώς, θεωρείς πως οι ικανότητές μου για αυτοπροστασία δεν πιάνουν χαρτωσιά».

«Αν θυμάσαι, μιλάς στον άνθρωπο που σε έστειλε στο καλύτερο διαθέσιμο πρόγραμμα που μπόρεσε να βρει», αποκρίθηκε ο Στράικ, «και που διάβασε εκείνη την ένθερμη συστατική επιστολή που κόλλησες μπροστά του και...»

«Τότε, νομίζεις πως οι τεχνικές αυτοάμυνας που ξέρω δεν επαρκούν».

«Προσωπικά, δε σε έχω δει να εφαρμόζεις κάποια και βασίζομαι απλώς στον λόγο σου ότι έμαθες κάτι».

«Γιατί, με ξέρεις για άνθρωπο που λέει ψέματα σχετικά με το τι μπορεί ή δεν μπορεί να κάνει;» ρώτησε αυστηρά η Ρόμπιν θυγμένη, κι ο Στράικ αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως δε συνέβαινε κάτι τέτοιο. «Ωραία, λοιπόν! Δεν πρόκειται να πάρω ανόητα ρίσκα. Με έχεις εκπαιδεύσει ώστε να εντοπίζω τυχόν ύποπτα άτομα. Και, τέλος πάντων, δε σε παίρνει να με στείλεις στο σπίτι. Ήδη παλεύαμε να προλάβουμε τις υποθέσεις που είχαμε αναλάβει».

Ο Στράικ αναστέναξε και έτριψε το πρόσωπό του με τις φαριδιές, τριχωτές παλάμες του.

«Μόλις σκοτεινιάζει, θα συμμαζεύεσαι», τόνισε. «Και πρέπει να έχεις ένα αξιοπρεπές σύστημα συναγερμού».

«Σύμφωνοι», είπε η Ρόμπιν.

«Άλλωστε, αναλαμβάνεις τον Ράντφορντ από την επόμενη Δευτέρα», πρόσθεσε, βρίσκοντας μια κάποια παρηγοριά σ' αυτή τη σκέψη.

Ο Ράντφορντ ήταν ένας εύπορος επιχειρηματίας και ήθελε να εγκαταστήσει έναν ντετέκτιβ, τον οποίο θα εμφάνιζε σαν υπάλληλο μερικής απασχόλησης, στο γραφείο του, με σκοπό να φέρει στο φως τις παράνομες δραστηριότητες στις οποίες υποψιαζόταν ότι επιδιδόταν ένα ανώτερο στέλεχος της εταιρείας. Η Ρόμπιν αποτελούσε την προφανή επιλογή, μιας και ο Στράικ είχε καταστεί περισσότερο αναγνωρίσιμος μετά τη δεύτερη πολύκροτη υπόθεση δολοφονίας που διαλεύκαναν. Καθώς ο Στράικ άδειαζε το τρίτο ποτήρι μπίρας, αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να πείσει τον Ράντφορντ να αυξήσει τις ώρες της Ρόμπιν. Θα ένιωθε ανακούφιση γνωρίζοντας πως η συνεργάτιδά του ήταν ασφαλής σ' ένα πολυτελές συγκρότημα γραφείων από τις εννέα ως τις πέντε καθημερινά, μέχρις ότου συλληφθεί ο μανιακός που είχε στείλει το πόδι.

Εν τω μεταξύ, η Ρόμπιν επιχειρούσε να αποκορώσει τα κύματα κούρασης και μιας ελαφριάς ζαλάδας. Ο καβγάς, η δύσκολη νύχτα, το απερίγραπτο σοκ με το ακρωτηριασμένο πόδι... και τώρα έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι όπου θα καλούνταν για μία ακόμη φορά να δικαιολογήσει την επιθυμία της να συνεχίσει να κάνει μια επικίνδυνη δουλειά χωρίς να αμειβεται καλά. Ο Μάθιου, ο οποίος άλλοτε αποτελούσε μία από τις βασικές πηγές παρηγοριάς και στήριξης για κείνη, είχε εξελιχτεί σε ένα ακόμη εμπόδιο που όφειλε να ξεπεράσει.

Απρόσκλητη, στενάχωρη, η εικόνα του ψυχρού ακρωτηριασμένου ποδιού μέσα στο χαρτονένιο κουτί επέστρεψε στον νου της. Η Ρόμπιν αναρωτήθηκε πότε θα έπαυε να το σκέφτεται. Τα ακροδάχτυλα που είχαν αγγίξει το πόδι μυρμηγκιαζαν δυσάρεστα. Ασυναίσθητα, έσφιξε τη μια γροθιά πάνω στα γόνατά της.

*Hell's built on regret.**

Blue Öyster Cult, «The Revenge of Vera Gemini»

Στίχοι Patti Smith

Πολύ αργότερα, αφού είχε συνοδέψει τη Ρόμπιν στο μετρό και την είχε δει να επιβιβάζεται, ο Στράικ επέστρεψε στο γραφείο και κάθισε μόνος του, βουβός, στην καρέκλα της, χαμένος στις σκέψεις του.

Είχε δει πολλά ακρωτηριασμένα πτώματα στη ζωή του, τα είχε δει να σαπίζουν μέσα σε ομαδικούς τάφους ή να κείτονται, διαλυμένα λίγο νωρίτερα, δίπλα σε δρόμους: κομμένα άκρα, σάρκα πολτοποιημένη, κόκαλα τσακισμένα. Ο αφύσικος θάνατος ήταν το αντικείμενο του Κλάδου Ειδικών Ερευνών της υπηρεσίας της Βασιλικής Στρατονομίας, τα στελέχη της οποίας εργάζονταν με πολιτικά, και συχνά η ενστικτώδης αντίδραση τόσο του ίδιου όσο και των συναδέλφων του σε αυτές τις περιπτώσεις ήταν το χιούμορ. Έτσι μόνο μπορούσες να αντιμετωπίσεις το θέαμα των ρημαγμένων, κατακρουρημένων πτωμάτων. Ο Κλάδος Ειδικών Ερευνών δεν είχε την πολυτέλεια να ασχολείται με πτώματα πλυμένα και τοποθετημένα μέσα σε κουτιά με σατέν επένδυση.

Κουτιά. Έμοιαζε ολότελα συνηθισμένο εκείνο το χαρτονένιο κουτί μέσα στο οποίο είχε σταλεί το πόδι. Κανένα χαρακτηριστικό σημάδι που θα φανέρωνε την προέλευσή του, κανένα ίχνος προηγούμενου παραλήπτη, τίποτε. Η όλη ιστορία ήταν τόσο οργανωμένη, τόσο προσεκτικά σχεδιασμένη, τόσο φροντισμένη... κι

* Η κόλαση είναι χτισμένη πάνω στις τύψεις. (Σ.τ.Μ.)

αυτό τον έκανε να ανησυχεί, όχι το πόδι αυτό καθαυτό, όσο απαίσιο κι αν ήταν το θέαμα. Εκείνο που του προκαλούσε φρίκη ήταν ο προσεκτικός, επιμελής, σχεδόν κλινικός *σχεδιασμός*.

Ο Στράικ κοίταξε το ρολόι του. Κανονικά ήταν να βγει έξω με την Έλιν απόψε. Η εδώ και δύο μήνες σύντροφός του βρισκόταν στα τελευταία στάδια ενός διαζυγίου, το οποίο εξελισσόταν με την ψυχρή ακρίβεια ενός σκακιστικού τουρνουά. Ο εν διαστάσει σύζυγός της ήταν ιδιαίτερα εύπορος, στοιχείο που ο Στράικ δεν είχε συνειδητοποιήσει παρά μόνο την πρώτη νύχτα που του επιτράπηκε να τη συνοδέψει στη συζυγική κατοικία, οπότε και βρέθηκε σ' ένα ευρύχωρο διαμέρισμα με ξύλινα πατώματα και θέα προς το Ρίτζεντς Παρκ. Η συμφωνία για την από κοινού επιμέλεια του παιδιού σήμαινε πως η Έλιν μπορούσε να συναντά τον Στράικ μόνο εκείνα τα βράδια που η πεντάχρονη κόρη της δε βρισκόταν στο σπίτι, κι όποτε έβγαιναν έξω, επέλεγαν κάποια από τα ήσυχα και λιγότερο γνωστά εστιατόρια της πρωτεύουσας, καθώς η Έλιν δεν ήθελε να πληροφορηθεί ο εν διαστάσει σύζυγός της ότι έβγαινε με κάποιον άλλο. Η κατάσταση αυτή εξυπηρετούσε τον Στράικ στην εντέλεια. Ένα διαρκές πρόβλημα στις προσωπικές του σχέσεις ήταν το γεγονός ότι οι φυσιολογικές νύχτες για μια έξοδο ήταν συχνά οι ίδιες νύχτες κατά τις οποίες έπρεπε να παρακολουθεί τους άπιστους συντρόφους των πελατών του, ενώ παράλληλα δεν είχε καμία ιδιαίτερη επιθυμία να αναπτύξει στενή σχέση με την κόρη της Έλιν. Δεν είχε πει ψέματα στη Ρόμπιν: δεν ήξερε πώς να μιλά στα παιδιά.

Πήρε το κινητό του. Μπορούσε να κάνει μερικά πράγματα, προτού βγει για να δειπνήσει.

Το πρώτο τηλεφώνημα απαντήθηκε από τηλεφωνητή. Άφησε μήνυμα, ζητώντας από τον Γκράχαμ Χάρντεϊκρ, πρώην συνάδελφό του στον Κλάδο Ειδικών Ερευνών, να του τηλεφωνήσει. Δεν ήταν σίγουρος πού ακριβώς υπηρετούσε ο Χάρντεϊκρ αυτό το διάστημα. Τελευταία φορά που είχαν μιλήσει, ήταν να πάρει μετάθεση από τη Γερμανία.

Προς απογοήτευση του Στράικ, το δεύτερο τηλεφώνημα προς έναν παλιό φίλο, η ζωή του οποίου είχε ακολουθήσει πάνω-κά-

τω την αντίθετη κατεύθυνση απ' ό,τι εκείνη του Χάρντεϊκρ, έμεινε επίσης αναπάντητο. Ο Στράικ άφησε ένα δεύτερο, σχεδόν πανομοιότυπο μήνυμα και έκλεισε το τηλέφωνο.

Όπως έφερε την καρέκλα της Ρόμπιν πιο κοντά στον υπολογιστή, άνοιξε το μηχάνημα και έμεινε να κοιτάζει την αρχική σελίδα αφηρημένα. Η εικόνα που κατέκλυζε τον νου του, ολότελα κόντρα στη βούλησή του, ήταν εκείνη της μητέρας του γυμνής. Ποιος ήξερε ότι το τατουάζ βρισκόταν εκεί; Προφανώς, ο σύζυγός της και οι πολλοί σύντροφοι που είχαν περάσει από τη ζωή της, καθώς και οποιοσδήποτε θα την είχε δει γυμνή στις καταλήψεις και στα σιχαμερά κοινόβια όπου είχε ζήσει κατά καιρούς. Εκτός αυτού, υπήρχε και μια περίπτωση που του είχε περάσει από το μυαλό στην παμπ, την οποία όμως δεν αισθάνθηκε έτοιμος να αποκαλύψει στη Ρόμπιν: η Λίντα κάποια στιγμή να είχε κάνει γυμνή φωτογράφιση. Θα ήταν μια κίνηση απόλυτα σύμφωνη με τον χαρακτήρα της.

Τα δάχτυλά του στάθηκαν πάνω από το πληκτρολόγιο. Κατάφερε να φτάσει ως το *Λίντα Στράικ γυμν*, προτού διαγράψει την αναζήτηση γραμμά προς γραμμά, χτυπώντας το πλήκτρο θυωμένα, κοφτά, με τον δείκτη του. Υπήρχαν μέρη στα οποία κανείς φυσιολογικός άντρας δεν ήθελε να πάει, φράσεις τις οποίες δεν ήθελες να αφήσεις στο ιστορικό του φυλλομετρητή σου, αλλά ταυτόχρονα, δυστυχώς, υπήρχαν και δουλειές τις οποίες δε θα ήθελες να αναθέσεις σε τρίτους.

Εστίασε το βλέμμα του στο παράθυρο αναζήτησης που είχε μόλις αδειάσει, με τον κέρσορα να αναβοσβήνει απαθής μπροστά του, κι ύστερα πληκτρολόγησε γρήγορα, χρησιμοποιώντας μονάχα τους δείκτες του, όπως συνήθιζε: *Ντόναλντ Λανγκ*.

Υπήρχαν κάμποσοι με αυτό το όνομα, ειδικά στη Σκοτία, όμως μπορούσε να αποκλείσει όλες τις περιπτώσεις εκείνων που πλήρωναν ενοίκιο ή ψήφιζαν στις εκλογές την περίοδο που ο Λανγκ βρισκόταν στη φυλακή. Έπειτα από τον προσεκτικό αποκλεισμό κάποιων περιπτώσεων και έχοντας κατά νου την κατά προσέγγιση ηλικία του Λανγκ, ο Στράικ εστίασε την αναζήτησή του σε έναν άντρα ο οποίος φαινόταν να συζεί με κάποια γυναίκα ονό-

ματι Λορέιν ΜακΝότον, στο Κόρμπι, το 2008. Πλέον, η Λορέιν ΜακΝότον εμφανιζόταν να ζει μόνη της εκεί.

Διέγραψε το όνομα του Λανγκ και στη θέση του πληκτρολόγησε *Νόελ Μπρόκμπανκ*. Υπήρχαν λιγότερα άτομα με αυτό το όνομα στο Ηνωμένο Βασίλειο απ' ό,τι Ντόναλντ Λανγκ, όμως ο Στράικ κατέληξε σε αντίστοιχο αδιέξοδο. Κατάφερε να εντοπίσει έναν Ν. Τ. Μπρόκμπανκ, ο οποίος διέμενε μόνος του στο Μάντσεστερ το 2006, όμως αν ήταν πράγματι αυτός που ενδιέφερε τον Στράικ, θα σήμαινε πως είχε πάρει διαζύγιο από τη σύζυγό του. Δεν ήταν βέβαιος όμως αν αυτό αποτελούσε θετική ή αρνητική εξέλιξη...

Γέροντας στην πλάτη της καρέκλας της Ρόμπιν, ο Στράικ αποφάσισε να ασχοληθεί με τις πιθανές συνέπειες της παραλαβής ενός ανώνυμου, ακρωτηριασμένου ποδιού. Σύντομα η αστυνομία θα απευθυνόταν στους πολίτες, ζητώντας απ' όποιον γνώριζε κάτι να επικοινωνήσει με τις Αρχές, όμως ο Γουάρντλ είχε υποσχεθεί πως θα ενημέρωνε τον Στράικ, προτού προχωρήσουν σε συνέντευξη τύπου. Μια υπόθεση τόσο αλλόκοτη και ανατριχιαστική δε θα μπορούσε να μην αποτελέσει είδηση, όμως το δεδομένο ενδιαφέρον θα ήταν αυξημένο –και διόλου δεν τον ευχαριστούσε να το αναλογίζεται– επειδή το πόδι είχε σταλεί στο γραφείο του. Ο Κόρμοραν Στράικ ανήκε πλέον στην κατηγορία των επωνύμων. Είχε διαλευκάνει δύο υποθέσεις δολοφονίας κάτω από τη μύτη της Μητροπολιτικής Αστυνομίας, υποθέσεις που θα είχαν κεντρίσει το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης ακόμη κι αν δεν τις είχε διαλευκάνει ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ: στην πρώτη περίπτωση, επειδή το θύμα ήταν μια πανέμορφη νεαρή γυναίκα, και στη δεύτερη επειδή επρόκειτο για μία αλλόκοτη τελετουργική δολοφονία.

Αραγε, τι είδους επίδραση, αναρωτήθηκε ο Στράικ, θα είχε η αποστολή του ποδιού στις δουλειές του γραφείου, που τόσο εντατικά είχε εργαστεί για να στήσει; Δεν μπορούσε να αποφύγει την υποψία πως οι συνέπειες κατά πάσα πιθανότητα θα ήταν σοβαρές. Οι αναζητήσεις στο διαδίκτυο αποτελούν ένα ψυχρό βαρόμετρο της θέσης του καθενός στην κοινωνία. Κάποια στιγμή στο

προσεχές μέλλον, η εισαγωγή του ονόματος *Κόρμποραν Στράικ* σε μια μηχανή αναζήτησης δε θα εμφάνιζε στην πρώτη σελίδα εγκωμιαστικές περιλήψεις των δύο πλέον διάσημων και επιτυχημένων υποθέσεων που είχε χειριστεί, αλλά το βάνουσο γεγονός ότι υπήρξε ο αποδέκτης ενός ακρωτηριασμένου ποδιού, κάποιος που είχε τουλάχιστον έναν εξαιρετικά μοχθηρό εχθρό. Ο Στράικ ήταν βέβαιος ότι καταλάβαινε την κοινή γνώμη αρκετά καλά ή τουλάχιστον εκείνο το ανασφαλές, φοβισμένο και οργισμένο κομμάτι της που τροφοδοτούσε με δουλειά έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ, ώστε να εκτιμά πως ήταν απίθανο τα άτομα αυτά να στραφούν προς ένα γραφείο το οποίο παραλάμβανε ακρωτηριασμένα πόδια με το ταχυδρομείο. Στην καλύτερη περίπτωση, οι πιθανοί πελάτες θα θεωρούσαν πως ο ίδιος και η Ρόμπιν αντιμετώπιζαν ήδη αρκετά δικά τους προβλήματα: στη χειρότερη, ότι είχαν καταλήξει, λόγω απροσεξίας ή ανικανότητας, να μπλέξουν σε μια κατάσταση που ξεπερνούσε κατά πολύ τις δυνατότητές τους.

Ετοιμαζόταν να κλείσει τον υπολογιστή, όταν άλλαξε γνώμη και με ακόμη μεγαλύτερη απροθυμία απ' ό,τι είχε επιδείξει κατά την απόπειρά του να αναζητήσει πληροφορίες για γυμνές εμφανίσεις της μητέρας του, πληκτρολόγησε το όνομα *Μπρίτανι Μπρόκμπανκ*.

Υπήρχαν μερικές γυναίκες με αυτό το όνομα στο Facebook, στο Instagram, εργάζονταν για εταιρείες τις οποίες ούτε καν είχε ακουστά ο Στράικ, χαμογελούσαν πλατιά στα κάδρα φωτογραφιών που είχαν τραβήξει οι ίδιες. Παρατήρησε προσεκτικά τις εικόνες αυτές. Σχεδόν όλες τους ήταν μεταξύ είκοσι και τριάντα ετών, την ηλικία που θα είχε λογικά κι εκείνη. Μπορούσε να αποκλείσει εξ ορισμού όσες ήταν μαύρες, όμως δεν μπορούσε να ξέρει ποια από τις υπόλοιπες, καστανές, ξανθές ή κοκκινομάλλες, χαριτωμένες ή αδιάφορες στην όψη, φωτογραφημένες με πλατύ χαμόγελο, κατσούφες ή σε ανύποπτη στιγμή, ήταν εκείνη που αναζητούσε. Καμιά τους δε φορούσε γυαλιά. Άραγε, η ματαιοδοξία της δεν της επέτρεπε να φωτογραφηθεί διοπτροφόρος; Μήπως είχε κάνει επέμβαση με λέιζερ; Ίσως πάλι να απέφευγε τελείως τα κοινωνικά δίκτυα. Ήθελε να αλλάξει το όνομά της, το

θυμόταν. Ίσως, όμως, ο λόγος της απουσίας της να ήταν πιο θεμελιώδης: να ήταν νεκρή.

Έριξε ξανά μια ματιά στο ρολόι του: ώρα να πηγαίνει για να αλλάξει.

Δεν μπορεί να είναι αυτή, σκέφτηκε κι ύστερα, κάνε να μην είναι αυτή.

Γιατί αν ήταν, τότε το φταίξιμο ήταν δικό του.

*Is it any wonder that my mind's on fire?**
Blue Öyster Cult, «Flaming Telepaths»

Η Ρόμπιν βρισκόταν σε ασυνήθιστη εγρήγορση στον δρόμο της επιστροφής εκείνο το βράδυ, συγκρίνοντας στα κρυφά κάθε άντρα στο βαγόνι με την εικόνα που είχε στη μνήμη της από εκείνο το ψηλό, μαυροντυμένο άτομο που της είχε παραδώσει το εφιαλτικό πακέτο. Ένας νεαρός άντρας ασιατικής καταγωγής, ντυμένος με φτηνό κοστούμι, της χαμογέλασε με ελπίδα καθώς τα βλέμματά τους διασταυρώνονταν για τρίτη φορά: στη συνέχεια, η Ρόμπιν δε σήκωσε στιγμή τα μάτια της από το κινητό της καθώς περιηγούνταν –όποτε το επέτρεπε το σήμα της– στην ιστοσελίδα του BBC και αναρωτιόταν, όπως ο Στράικ, πότε θα δημοσιοποιούνταν η υπόθεση του ποδιού.

Σαράντα λεπτά αφότου έφυγε από τη δουλειά, μπήκε στο μεγάλο σούπερ μάρκετ κοντά στον σταθμό της γειτονιάς της. Το ψυγείο στο σπίτι ήταν σχεδόν τελείως άδειο. Στον Μάθιου δεν άρεσε να ψωνίζει για το σπίτι και (παρότι το είχε αρνηθεί στη διάρκεια του προτελευταίου καβγά τους) η Ρόμπιν ήταν σίγουρη πως ο αρραβωνιαστικός της θεωρούσε ότι εκείνη, που συνέβαλλε λιγότερο από το ένα τρίτο στα έσοδα του σπιτιού, όφειλε να ενισχύει τη συνεισφορά της αναλαμβάνοντας εκείνες τις ανιαρές δουλειές που δεν άρεσαν σε αυτόν.

Κοστούμαρισμένοι εργένηδες γέμιζαν τα καλάθια και τα καρότσια τους με προμαγειρευμένα γεύματα. Εργαζόμενες γυναί-

* Είναι ν' απορείς που το μυαλό μου έχει πάρει φωτιά; (Σ.τ.Μ.)

κες κινούνταν με ταχύ βήμα, αρπάζοντας από τα ράφια πακέτα ζυμαρικών, ώστε να μαγειρέψουν κάτι στα γρήγορα για την οικογένεια. Μια νεαρή μητέρα με εξουθενωμένη όψη που έσπρωχνε ένα μωρό στο καροτσάκι του, ενώ εκείνο πλάνταζε στο κλάμα, περνούσε από τον ένα διάδρομο στον άλλο σαν ζαβλακωμένη πεταλούδα, ανήμπορη να συγκεντρωθεί, έχοντας μονάχα ένα πακέτο καρότα στο καλάθι της. Η Ρόμπιν ανεβοκατέβαινε με αργό ρυθμό στους διαδρόμους, νιώθοντας μια παράξενη νευρική κατάσταση. Δεν υπήρχε κανείς εδώ που να έμοιαζε με τον άντρα με τη μαύρη δερμάτινη στολή μοτοσυκλετιστή, κανέναν που θα μπορούσε να την παρακολουθεί, ενώ φαντασιωνόταν πως ακρωτηρίαζε τα πόδια της Ρόμπιν... *ακρωτηρίαζε τα πόδια μου...*

«Συγγνώμη!» είπε μια ξινισμένη μεσήλικη γυναίκα που προσπαθούσε να φτάσει τα λουκάνικα. Η Ρόμπιν ζήτησε συγγνώμη και παραμέρισε, ενώ αιφνιδιασμένη διαπίστωσε ότι κρατούσε ένα πακέτο με μπουτία κοτόπουλου. Το έριξε στο καλάθι της και τράβηξε γρήγορα προς την απέναντι πλευρά του σούπερ μάρκετ όπου, ανάμεσα στα κρασιά και στα αλκοολούχα ποτά, εξασφάλισε μια σχετική ηρεμία. Έβγαλε το κινητό της και τηλεφώνησε στον Στράικ. Απάντησε στο δεύτερο χτύπημα.

«Είσαι εντάξει;»

«Ναι, φυσικά...»

«Πού βρίσκεσαι;»

«Στο σούπερ μάρκετ».

Ένας βραχύσωμος άντρας με αργές φαλάκρας έμοιαζε να ψάχνει κάτι στο ράφι με τα λικέρ, ακριβώς πίσω από τη Ρόμπιν, έτσι που τα μάτια του βρίσκονταν στο ίδιο ύψος με το στήθος της. Όταν η Ρόμπιν παραμέρισε, ο άντρας την ακολούθησε με το βλέμμα του. Η Ρόμπιν τον αγριοκοίταξε· εκείνος κοκκίνισε και απομακρύνθηκε.

«Εντάξει, δε νομίζω να έχεις κάποιο πρόβλημα εκεί».

«Χμ», έκανε η Ρόμπιν με το βλέμμα στραμμένο στην πλάτη του φαλακρού άντρα που ξεμάκραινε. «Να σου πω, ίσως είναι τελειώς άσχετο, όμως μόλις τώρα το θυμήθηκα: είχαμε λάβει κάτι αλλόκοτα γράμματα τους τελευταίους μήνες».

«Τίποτε παλάβρες;»

«Μην αρχίζεις».

Η Ρόμπιν ανέκαθεν είχε αντιρρήσεις με αυτό τον γενικόλογο όρο. Ήταν γεγονός ότι είχε παρατηρηθεί σημαντική αύξηση στις αλλόκοτες επιστολές, από τη στιγμή που ο Στράικ διαλεύκανε τη δεύτερη πολύκροτη υπόθεση δολοφονίας. Οι πλέον συγκροτημένοι από τους επιστολογράφους απλώς ζητούσαν κάποιο δάνειο, υποθέτοντας ότι πλέον ο Στράικ ήταν ασύλληπτα πλούσιος. Έπειτα υπήρχαν εκείνοι που κουβαλούσαν κάποια περίεργη προσωπική κόντρα και ήθελαν ο Στράικ να πάρει εκδίκηση εκ μέρους τους, αυτοί που έμοιαζαν να αφιερώνουν όλη τους την ημέρα στη διατύπωση εξωφρενικών θεωριών, εκείνοι των οποίων οι ανάγκες και οι επιθυμίες ήταν τόσο ασυνάρτητες και αόριστες, ώστε το μόνο μήνυμα που περνούσαν ήταν της ψυχικής αστάθειας και τέλος («Λοιπόν, αυτοί φέρνουν σε παλαβούς», είχε σχολιάσει η Ρόμπιν) ένας μικρός αριθμός ατόμων, τόσο αντρών όσο και γυναικών, που έδειχναν να βρίσκουν τον Στράικ γοητευτικό.

«Με παραλήπτη εσένα;» ρώτησε ο Στράικ ξαφνικά σοβαρός.
«Όχι, εσένα».

Τον άκουγε που περιφερόταν στο διαμέρισμά του ενώ μιλούσαν. Ίσως να έβγαине με την Έλιν απόψε. Δε μιλούσε ποτέ για τη σχέση του. Αν δεν είχε περάσει η Έλιν από το γραφείο μια μέρα, η Ρόμπιν αμφέβαλλε κατά πόσο θα γνώριζε έστω και την ύπαρξή της – ίσως όχι μέχρι την ημέρα που θα εμφανιζόταν ο Στράικ στη δουλειά φορώντας βέρα.

«Και τι έγραφαν;» ρώτησε ο Στράικ.

«Κοίτα, ένα από τα γράμματα το είχε στείλει μια κοπέλα που ήθελε να ακρωτηριάσει το πόδι της. Ζητούσε συμβουλές».

«Τι είπες;»

«Ήθελε να ακρωτηριάσει το πόδι της», επανέλαβε η Ρόμπιν αργά και καθαρά, οπότε μια γυναίκα που διάλεγε ένα μπουκάλι ροζέ κρασί τής έριξε μια σαστισμένη ματιά.

«Χριστός και Παναγία», μουρμούρισε ο Στράικ. «Και μετά δε μου επιτρέπεις να τους λέω παλάβρες. Λες να τα κατάφερε και σκέφτηκε πως θα ήθελα να το μάθω;»

«Σκέφτηκα πως ένα τέτοιο γράμμα θα μπορούσε να έχει κά-

ποια σχέση», απάντησε η Ρόμπιν συγκρατημένα. «Ορισμένοι εμφανίζουν *πράγματι* την τάση να θέλουν να ακρωτηριάσουν κομμάτια του σώματός τους, πρόκειται για ιατρικά αναγνωρισμένο φαινόμενο, ονομάζονται... όχι “παλάβρες”», πρόσθεσε μαντευόντας εύστοχα τι ετοιμαζόταν να πει ο Στράικ, οπότε κι εκείνος γέλασε. «Επίσης, λάβαμε ένα ακόμη γράμμα από κάποιον που υπέγραφε με τα αρχικά του: ήταν αρκετά μακροσκελές, αναφερόταν διεξοδικά στο πόδι σου και στην επιθυμία του συντάκτη να αναπληρώσει την απώλειά σου».

«Αν ήθελε να αναπληρώσει την απώλειά μου, έπρεπε να είχε στείλει ένα αντρικό πόδι. Θα ήμουν εντελώς γελοίος αν...»

«Μη», του το ξέκοψε η Ρόμπιν. «Μην αστειευτείς. Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω πώς μπορείς και το κάνεις».

«Εγώ, πάλι, δεν καταλαβαίνω πώς μπορείς να μην το κάνεις», της αποκρίθηκε καλοσυνάτα.

Η Ρόμπιν άκουσε έναν πολύ γνώριμο συρτό ήχο, τον οποίο ακολούθησε ένας βροντερός κρότος.

«Έχεις πάει και ψαχουλεύεις στο συρτάρι των παλαβών!»

«Δε νομίζω ότι είναι πρόπον να αναφέρεσαι σε αυτό ως το “συρτάρι των παλαβών”, Ρόμπιν. Είναι κάπως ασεβές απέναντι στους συνανθρώπους μας που αντιμετωπίζουν ψυχολογικά...»

«Θα τα πούμε αύριο», κατέληξε η Ρόμπιν χαμογελώντας άθελά της, κι έκλεισε το τηλέφωνο ενώ εκείνος γελοούσε.

Η κούραση στην οποία επιχειρούσε όλη μέρα να αντισταθεί τη σάρωσε ξανά, καθώς περιφερόταν άνευρα στο σούπερ μάρκετ. Το να αποφασίσει τι έπρεπε να αγοράσει την καταπονούσε: θα το έβρισκε πολύ χαλαρωτικό αν μπορούσε να βάλει στο καλάθι τα πράγματα μιας λίστας που κάποιος άλλος θα είχε ετοιμάσει. Μιμούμενη τις εργαζόμενες μητέρες που αναζητούσαν κάτι γρήγορο για μαγειρέμα, η Ρόμπιν εγκατέλειψε την προσπάθεια και κατέληξε σε άφθονες συσκευασίες ζυμαρικών. Περιμένοντας στην ουρά του ταμείου, βρέθηκε ακριβώς πίσω από τη νεαρή γυναίκα με το μωρό, το οποίο είχε εξαντληθεί από τα κλάματα και τώρα ξεραινόταν στον ύπνο με τις γροθιές του απλωμένες προς τα έξω, τα μάτια του σφαλιστά.

«Γλύκα είναι», σχολίασε η Ρόμπιν, νιώθοντας ότι η κοπέλα είχε ανάγκη την ενθάρρυνση.

«Όταν κοιμάται, ναι», είπε η νεαρή μητέρα χαμογελώντας αδύναμα.

Μέχρι να ανοίξει η Ρόμπιν την πόρτα και να μπει στο σπίτι, αισθανόταν πραγματικά εξουθενωμένη. Την περίμενε μια έκπληξη, καθώς ο Μάθιου στεκόταν και την περίμενε στον στενό διάδρομο.

«Μα πήγα εγώ για ψώνια!» είπε μόλις είδε τις τέσσερις παραφουσκωμένες σακούλες που κρατούσε στα χέρια της· η Ρόμπιν διέκρινε την απογοήτευσή του που η τόσο ευγενής χειρονομία του είχε υπονομευθεί. «Σου έστειλα μήνυμα πως θα περνούσα από το σούπερ μάρκετ!»

«Δεν το είδα», είπε η Ρόμπιν. «Συγγνώμη».

Πιθανότατα μιλούσε με τον Στράικ στο τηλέφωνο εκείνη την ώρα. Δεν αποκλείεται να είχαν βρεθεί ταυτόχρονα εκεί, όμως η Ρόμπιν είχε περάσει τη μισή ώρα κρυμμένη ανάμεσα στα κρυστάλλια και στα ποτά.

Ο Μάθιου πλησίασε με τα χέρια απλωμένα και την έκλεισε στην αγκαλιά του, με μια κίνηση που στη Ρόμπιν φάνηκε ότι εκδήλωνε εξοργιστική μεγαλοψυχία. Πάντως, όφειλε να παραδεχτεί ότι έδειχνε όπως πάντα υπέροχα γοητευτικός, με το σκούρο κοστούμι του και τα πυκνά καστανόξανθα μαλλιά του χτενισμένα προς τα πίσω.

«Πρέπει να ήταν τρομακτικό», μουρμούρισε, έτσι που η ανάσα του απλώθηκε ξεστή στα μαλλιά της.

«Ήταν», συμφώνησε εκείνη, πλέκοντας τα μπράτσα γύρω από τη μέση του.

Έφαγαν ζυμαρικά χωρίς εντάσεις, χωρίς ούτε μισή αναφορά στη Σάρα Σάντλοκ, στον Στράικ ή στον Ζακ Μπέργκερ. Η σφοδρή φιλοδοξία που τη συνόδευε εκείνο το πρωί, δηλαδή να κάνει τον Μάθιου να παραδεχτεί πως ήταν η Σάρα κι όχι εκείνη που είχε εκφράσει θαυμασμό για τα σγουρά μαλλιά, είχε ξεθυμάνει ολότελα. Η Ρόμπιν αισθανόταν πως απολάμβανε την ανταμοιβή της για την ώριμη στάση της, όταν ο Μάθιου είπε απολογητικά:

«Θα χρειαστεί να δουλέψω λιγάκι μετά το φαγητό».

«Κανένα πρόβλημα», απάντησε η Ρόμπιν. «Άλλωστε, είχα σκοπό να πλαγιαίσω νωρίς».

Πήρε μια ζεστή σοκολάτα με λίγες θερμίδες κι ένα τεύχος του *Grazia* μαζί της στο κρεβάτι, όμως δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Έπειτα από δέκα λεπτά σηκώθηκε για να φέρει τον φορητό υπολογιστή της, επέστρεψε στο κρεβάτι και αναζήτησε στο διαδίκτυο πληροφορίες για τον Τζεφ Γουίτακερ.

Είχε διαβάσει κι άλλοτε το λήμμα στη Wikipedia, στη διάρκεια μίας από τις ενοχικές περιηγήσεις της στο παρελθόν του Στράικ, όμως τώρα το διάβαζε με μεγαλύτερη προσοχή. Ξεκινούσε με μια κλασική δήλωση αποποίησης:

Το παρόν άρθρο εμφανίζει σειρά αδυναμιών.

Το παρόν άρθρο χρειάζεται επιπλέον πηγές για διασταύρωση των ισχυρισμών.

Το παρόν άρθρο ενδέχεται να περιλαμβάνει πρωτότυπη έρευνα.

Τζεφ Γουίτακερ

Ο Τζεφ Γουίτακερ (γ. 1969) είναι μουσικός, γνωστός κυρίως για τον γάμο του με τη Λίντα Στράικ, φανατική θαυμάστρια διαφόρων συγκροτημάτων της δεκαετίας του 1970, για τον φόνο της οποίας κατηγορήθηκε το 1994.^[1] Ο Γουίτακερ είναι εγγονός του διπλωμάτη σερ Ρίτσαρντ Γουίτακερ ΜΔ, ΤΔΥ.

Πρώτα χρόνια

Ο Γουίτακερ μεγάλωσε κοντά στους παππούδες του. Η έφηβη μητέρα του, Πατρίσια Γουίτακερ, ήταν σχιζοφρενής.^[απουσιάζει παραπομπή] Ο Γουίτακερ δεν έμαθε ποτέ ποιος ήταν ο πατέρας του.^[απουσιάζει παραπομπή] Αποβλήθηκε από τη Σχολή Γκόρντονστοουν, καθώς απείλησε με μαχαίρι μέλος του προσωπικού.^[απουσιάζει παραπομπή] Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι ο παππούς του τον κλείδωσε σε μία αποθήκη επί τρεις ημέρες μετά την αποβολή του, κατηγορία την οποία ο παππούς του αρνεί-

ται.^[2] Ο Γουίτακερ το έσκασε από το σπίτι και έζησε υπό δύσκολες συνθήκες για ένα διάστημα κατά την εφηβεία του. Επίσης, ισχυρίζεται ότι έχει εργαστεί ως νεκροθάφτης.^[απουσιάζει παραπομπή]

Μουσική σταδιοδρομία

Ο Γουίτακερ έπαιζε κιθάρα και συνέθετε στίχους σε μια σειρά συγκροτημάτων τρας μέταλ κατά τα τέλη της δεκαετίας του '80 και τις αρχές της δεκαετίας του '90, μεταξύ των οποίων στους Restorative Art, Devilheart και Necromantic.^{[3][4]}

Προσωπική ζωή

Το 1991 ο Γουίτακερ γνώρισε τη Λίντα Στράικ, πρώην σύντροφο των Τζόνι Ρόκεμπερ και Ρικ Φαντόνι, η οποία εργαζόταν για τη διανομογραφική εταιρεία που εξέταζε το ενδεχόμενο να υπογράψει συμβόλαιο με τους Necromantic.^[απουσιάζει παραπομπή] Ο Γουίτακερ και η Στράικ παντρεύτηκαν το 1992. Τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς η Στράικ γέννησε ένα γιο, τον Σουίτς ΛαΒέι Μπλουμ Γουίτακερ.^[5] Το 1993 ο Γουίτακερ αποπέμφθηκε από τους Necromantic λόγω του εθισμού του σε ναρκωτικές ουσίες.^[απουσιάζει παραπομπή]

Όταν η Λίντα Γουίτακερ πέθανε από υπερβολική δόση ηρωίνης το 1994, στον Γουίτακερ απαγγέλθηκαν κατηγορίες για τον φόνο της. Κρίθηκε αθώος από το δικαστήριο.^{[6][7][8][9]}

Το 1995 ο Γουίτακερ συνελήφθη εκ νέου με την κατηγορία της απρόκλητης επίθεσης και απόπειρας απαγωγής του γιου του, η κηδεμονία του οποίου είχε ανατεθεί τους παππούδες του Γουίτακερ. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση με αναστολή για την επίθεση στον παπού του.^[απουσιάζει παραπομπή]

Το 1998 ο Γουίτακερ απείλησε συνάδελφό του με μαχαίρι και καταδικάστηκε σε φυλάκιση τριών μηνών.^{[10][11]}

Το 2002 ο Γουίτακερ φυλακίστηκε λόγω παρεμπόδισης νό-

μιμης ταφής σορού. Η Κάρεν Έιμπραχαμ, με την οποία συζούσε κατά το διάστημα εκείνο, διαπιστώθηκε ότι είχε πεθάνει από ανακοπή καρδιάς, όμως ο Γουίτακερ είχε διατηρήσει τη σορό της επί ένα μήνα στο διαμέρισμα όπου συμβίωναν.^{[12][13][14]}

Το 2005 ο Γουίτακερ φυλακίστηκε λόγω διακίνησης κοκαΐνης.^[15]

Η Ρόμπιν διάβασε και δεύτερη φορά το λήμμα. Δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί. Οι πληροφορίες έμοιαζαν να ξεγλιστρούν από το μυαλό της, σαν να αρνούνταν να απορροφηθούν. Μερικές πτυχές της ιστορίας του Γουίτακερ ξεχώριζαν, ήταν χτυπητά παράξενες. Τι λόγο θα είχε κάποιος να κρύβει ένα πτώμα επί ένα μήνα; Μήπως ο Γουίτακερ είχε φοβηθεί πως θα κατηγορούνταν και πάλι για φόνο ή υπήρχε κάποιος άλλος λόγος; Πτώματα, άκρα, κομμάτια νεκρής σάρκας... Η Ρόμπιν ήπιε μια γουλιά από τη ζεστή σοκολάτα και μόρφασε. Είχε τη γεύση γύψου· από την ανάγκη που αισθανόταν να είναι αδύνατη όταν θα φορούσε το νυφικό της, είχε απαρνηθεί τη σοκολάτα στη γνήσια μορφή της εδώ και ένα μήνα.

Ακούμπησε την κούπα στο κομοδίνο της, επανέφερε τα δάχτυλά της στο πληκτρολόγιο και αναζήτησε εικόνες από τη *Δίκη του Τζεφ Γουίτακερ*.

Μια σειρά από φωτογραφίες κατέκλυσε την οθόνη, στις οποίες εμφανίζονταν δύο διαφορετικοί Γουίτακερ, φωτογραφημένοι με οκτώ χρόνια διαφορά, καθώς εισέρχονταν και αποχωρούσαν από δύο διαφορετικά δικαστήρια.

Ο νεαρός Γουίτακερ που είχε κατηγορηθεί για τον φόνο της συζύγου του είχε μακριά μαλλιά, πιασμένα πίσω σε αλογοουρά. Εξέπεμπε μια κάποια ανατρεπτική λάμψη, έτσι όπως φορούσε μαύρο κοστούμι και γραβάτα, κι ήταν αρκετά ψηλός ώστε να ξεχωρίζει πάνω από τα κεφάλια των περισσότερων φωτογράφων που είχαν συρρεύσει γύρω του. Τα ζυγωματικά του ήταν ψηλά, η επιδερμίδα του κιτρινωσμένη και τα μεγάλα μάτια του σε ασυνήθιστα μεγάλη απόσταση: είχαν ένα βλέμμα που θα μπορούσε να

ανήκει σε κάποιον ποιητή τρελαμένο από το όπιο ή σε κάποιον αιρετικό ιερέα.

Ο Γουίτακερ που είχε κατηγορηθεί ότι εμπόδισε την ταφή μιας άλλης γυναίκας είχε χάσει εκείνη την ατίθαση γοητεία. Ήταν βαρύτερος, με άτσαλα κοντοκουρεμένο μαλλί και γενειάδα. Μονάχα εκείνα τα μεγάλα μάτια παρέμεναν απαράλλαχτα, μαζί με την αύρα ανερωθρίαστού θράσους.

Η Ρόμπιν προχώρησε με αργό ρυθμό στις επόμενες φωτογραφίες. Σύντομα, οι φωτογραφίες που απεικόνιζαν τον άντρα που στο μυαλό της ήταν «ο Γουίτακερ του Στράικ» εμφανίζονταν ανάμεσα σε φωτογραφίες άλλων Γουίτακερ, οι οποίοι είχαν εμπλακεί σε δίκες. Ένας Αφροαμερικανός με αγγελική όψη, ονόματι Τζεφ Γουίτακερ, είχε σύρει τον γείτονά του στα δικαστήρια επειδή είχε επιτρέψει κατ' επανάληψη στον σκύλο του να κάνει την ανάγκη του στο γκαζόν του.

Άραγε, για ποιο λόγο ο Στράικ θεωρούσε ότι ο πρώην πατριός του (το έβρισκε αλλόκοτο να τον σκέφτεται με αυτή την ιδιότητα, καθώς ο Γουίτακερ ήταν μόλις πέντε χρόνια μεγαλύτερος του Στράικ) θα μπορούσε να του είχε στείλει το πόδι; Αναρωτήθηκε πότε ήταν η τελευταία φορά που ο Στράικ είχε αντικρίσει τον άνθρωπο που θεωρούσε ότι είχε δολοφονήσει τη μητέρα του. Ήταν τόσο πολλά αυτά που δε γνώριζε η Ρόμπιν για τον εργοδότη της. Δεν του άρεσε να μιλά για το παρελθόν του.

Τα δάχτυλα της Ρόμπιν επέστρεψαν στο πληκτρολόγιο κι εκεί σχημάτισε το όνομα *Έρικ Μπλουμ*.

Το πρώτο πράγμα που παρατήρησε, κοιτάζοντας τις φωτογραφίες του ροκά της δεκαετίας του εβδομήντα, ντυμένου στα δερμάτινα, ήταν πως είχε ολόδια μαλλιά με του Στράικ: πυκνά, σκούρα και σγουρά. Αυτό της έφερε στον νου τον Ζακ Μπέργκερ και τη Σάρα Σάντλοκ, πράγμα που δε βοήθησε καθόλου στη βελτίωση της διάθεσής της. Έσπρεψε την προσοχή της στους άλλους δύο άντρες που είχε αναφέρει ο Στράικ ως πιθανούς υπόπτους, όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί ακριβώς τα ονόματά τους. Ντόναλντ κάτι; Κι ένα αλλόκοτο επίθετο που ξεκινούσε από Μ... Συνήθως, η μνήμη της ήταν άριστη. Ο Στράικ της έδινε συχνά συγχαρητήρια

γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Τώρα, γιατί δεν μπορούσε να θυμηθεί;

Από την άλλη, τι σημασία θα είχε και να θυμόταν; Ελάχιστα πράγματα μπορείς να κάνεις από ένα φορητό υπολογιστή για να εντοπίσεις δύο άντρες οι οποίοι θα μπορούσαν να βρίσκονται οπουδήποτε. Η Ρόμπιν εργαζόταν αρκετό καιρό σε γραφείο ιδιωτικού ντετέκτιβ, ώστε να έχει απόλυτη συναίσθηση ότι εκείνοι που χρησιμοποιούσαν ψευδώνυμα ζούσαν στους δρόμους, βολεύονταν σε ακατοίκητα σπίτια, νοίκιαζαν κάπου ή δεν εγγράφονταν στους εκλογικούς καταλόγους, μπορούσαν εύκολα να ξεφύγουν από το εκτενές δίκτυ των διαδικτυακών αναζητήσεων.

Αφού παρέμεινε σκεπτική για αρκετά ακόμη λεπτά, κι έχοντας την αίσθηση πως για κάποιον λόγο πρόδιδε τον εργοδότη της, η Ρόμπιν πληκτρολόγησε το όνομα *Λίντα Στράικ* στο παράθυρο αναζήτησης και ύστερα, με τις τύψεις να τη βαραίνουν περισσότερο από ποτέ, πρόσθεσε τη λέξη *γυμνή*.

Η φωτογραφία ήταν ασπρόμαυρη. Η νεαρή Λίντα πόζαρε με τα χέρια πάνω από το κεφάλι, καθώς ένα μακρύ σύννεφο σκούρων μαλλιών απλωνόταν στα στήθη της. Ακόμη και στη μικρή εκδοχή της, η Ρόμπιν μπορούσε να διακρίνει το τόξο που σχημάτιζε ένα καλλιγραφικό κείμενο πάνω από το σκοτεινό τρίγωνο της ηβικής της χώρας. Μισοκλείνοντας τα μάτια, λες και το να θολώνει κάπως τη φωτογραφία με τον τρόπο αυτό μετρίαζε τη βαρύτητα των πράξεών της, η Ρόμπιν εμφάνισε τη φωτογραφία στο κανονικό της μέγεθος. Δεν ήθελε να αναγκαστεί να ζουμάρει και δε χρειάστηκε να το κάνει. Οι λέξεις *Mistress of* διακρίνονταν καθαρά.

Πίσω από τη διπλανή πόρτα, ο ανεμιστήρας του μπάνιου πήρε μπροστά. Η Ρόμπιν τρόμαξε, καθώς τη βάραιναν οι ενοχές της, κι έκλεισε τη σελίδα που έβλεπε ως τότε. Ο Μάθιου είχε αποκτήσει τον τελευταίο καιρό τη συνήθεια να δανειζεται τον υπολογιστή της και πριν από μερικές μέρες τον είχε τσακώσει να διαβάσει τα μηνύματα που είχε στείλει μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στον Στράικ. Έχοντας αυτό κατά νου, ξανάνοιξε την ιστοσελίδα, καθάρισε το ιστορικό περιήγησης, εμφάνισε το παράθυρο επιλογών και, αφού το σκέφτηκε για λίγο, άλλαξε το συνθηματικό της σε *Don'tFearTheReaper*. Αυτό θα του έδενε τα χέρια.

Όπως σηκωνόταν από το κρεβάτι για να πάει να χύσει τη σοκολάτα στον νεροχύτη της κουζίνας, η Ρόμπιν αναλογίστηκε πως δεν είχε προσπαθήσει καν να εντοπίσει κάποιο στοιχείο σχετικά με τον Τέρενς Μάλει, το «Φτυάρι». Φυσικά, η αστυνομία θα μπορούσε πολύ ευκολότερα απ' ό,τι η ίδια ή ο Στράικ να εντοπίσει ένα Λονδρέζο γκάνγκστερ.

Δεν έχει σημασία όμως, σκέφτηκε νυσταγμένα, ενώ επέστρεφε στο υπνοδωμάτιο. Δεν το έκανε ο Μάλει.

Good To Feel Hungry*

Φυσικά, αν εξακολουθούσε να διαθέτει το μυαλό με το οποίο γεννήθηκε –ήταν μία από τις αγαπημένες φράσεις της μητέρας του, εκείνης της μοχθηρής σκρόφας: *Δεν έχεις ούτε το μυαλό με το οποίο γεννήθηκες, καλά δε λέω, βλαμμένο μούλικο;*– αν λοιπόν εξακολουθούσε να διαθέτει το μυαλό με το οποίο γεννήθηκε, δε θα είχε ακολουθήσει τη Γραμματέα την αμέσως επόμενη μέρα αφότου της παρέδωσε το πόδι. Μόνο που αποδείχτηκε δύσκολο να αντισταθεί στον πειρασμό, τη στιγμή που δεν ήξερε πότε θα του δινόταν ξανά η ευκαιρία. Η παρόρμηση να την παρακολουθήσει και πάλι είχε θεριέψει μέσα του στη διάρκεια της νύχτας, ήθελε να δει την όψη της τώρα που είχε ανοίξει το δώρο του.

Από αύριο, η ελευθερία του θα περιοριζόταν σημαντικά, θα επέστρεφε Αυτό στο σπίτι, κι Αυτό απαιτούσε την προσοχή του, όταν Αυτό βρισκόταν εκεί. Το να διατηρεί ευχαριστημένο Αυτό ήταν ιδιαίτερα σημαντικό, αν μη τι άλλο επειδή Αυτό έφερνε τα χρήματα στο σπίτι. Έτσι ανόητο, κακάσχημο και διψασμένο για λίγη προσοχή που ήταν, Αυτό μετά βίας είχε αντιληφθεί ότι τον συντηρούσε.

Αφότου έφυγε Αυτό για τη δουλειά εκείνο το πρωί, ξεκίνησε κι ο ίδιος γρήγορα από το σπίτι, για να περιμένει τη Γραμματέα στη στάση της γειτονιάς της, κίνηση η οποία είχε αποδειχτεί έξυπνη, καθώς η Γραμματέας δεν πέρασε καθόλου από το γραφείο.

* Είναι καλό να πεινάς. (Σ.τ.Μ.)

Ο ίδιος εκτιμούσε πως η άφιξη του ποδιού θα μπορούσε ενδεχομένως να ανατρέψει τη ρουτίνα της, κι αποδείχτηκε πως είχε δίκιο. Σχεδόν πάντοτε είχε δίκιο.

Ήξερε πώς να παρακολουθεί ανθρώπους. Κάποιες στιγμές στη διάρκεια της ημέρας φορούσε σκούφο, άλλες ήταν ακάλυπτος. Ξεκίνησε φορώντας το μπλουζάκι του μόνο, ύστερα έβαλε και το σακάκι του, έπειτα το γύρισε και το φόρεσε από την ανάποδη, με γυαλιά ηλίου, χωρίς γυαλιά ηλίου.

Η αξία της Γραμματέως για τον ίδιο –πάνω και πέρα από την αξία που είχε το οποιοδήποτε θηλυκό για κείνον, έτσι και κατάφερνε να το ξεμοναχιάσει– ήταν το τι του έδινε τη δυνατότητα να κάνει μέσα από κείνη στον Στράικ. Ο στόχος του να πάρει εκδίκηση από τον Στράικ –οριστική, βάνουση εκδίκηση– θέριευε μέσα του, ώσπου τελικά μετατράπηκε στην κεντρική φιλοδοξία της ζωής του. Ανέκαθεν τέτοιος χαρακτήρας ήταν. Αν κάποιος του πήγαινε κόντρα, τον μαρκάριζε και κάποια στιγμή, όποτε του παρουσιαζόταν η κατάλληλη ευκαιρία, ακόμη κι αν χρειαζόταν να μεσολαβήσουν χρόνια, θα έπαιρνε το μάθημά του. Ο Κόρμοραν Στράικ του είχε κάνει μεγαλύτερο κακό από κάθε άλλο άνθρωπο και θα τιμωρόνταν γι' αυτό ακριβώς όπως του άξιζε.

Είχε χάσει τα ίχνη του Στράικ για αρκετά χρόνια, όμως κάποια στιγμή μια έκρηξη δημοσιότητας είχε αποκαλύψει το κάθαρμα: πασίγνωστος, ηρωικός. Αυτή ήταν η κοινωνική αναγνώριση που ήθελε ανέκαθεν ο ίδιος, η θέση που λαχταρούσε. Λες και κατάπινε οξύ, ένιωθε να πνίγεται από τα άρθρα που έγλειφαν ξεδιάντροπα εκείνο το καθίκι, κι όμως καταβρόχθισε όποια πληροφορία μπορούσε να συλλέξει, γιατί πρέπει να γνωρίζεις καλά τον στόχο σου, αν θες να του προκαλέσεις τη μέγιστη ζημιά. Σκόπευε να προκαλέσει στον Κόρμοραν Στράικ όσο περισσότερο πόνο ήταν –όχι ανθρωπίνως δυνατόν, επειδή ήξερε πως ο ίδιος ήταν κάτι παραπάνω από άνθρωπος– υπερανθρωπίνως δυνατό. Δεν αρκούσε να του καρφώσει ένα μαχαίρι στα πλευρά, στα σκοτεινά. Όχι, η τιμωρία του Στράικ θα ήταν πιο αργή και ιδιαίτερη, τρομακτική, βασανιστική και τελικά συντριπτική.

Κανείς ποτέ δε θα μάθαινε ότι υπεύθυνος ήταν εκείνος· για-

τί να το μάθουν άλλωστε; Είχε καταφέρει ήδη τρεις φορές να ξεγλιστροήσει· τρεις γυναίκες νεκρές και κανείς δεν είχε την παραμικρή ένδειξη για το ποιος ήταν ο δράστης. Αυτή η συναίσθηση του επέτρεπε να διαβάζει το σημερινό φύλλο της *Metro* χωρίς να αισθάνεται τον παραμικρό φόβο· αισθανόταν μονάχα περηφάνια και ικανοποίηση για τα υστερικά ρεπορτάζ γύρω από το ακρωτηριασμένο πόδι, να απολαμβάνει την οσμή του φόβου και της σύγχυσης που ανάδινε κάθε περιγραφή, την προβατίσια σαστισιμάρα των ανεγκέφαλων μαζών που μυρίζονταν την παρουσία ενός λύκου.

Το μόνο που χρειαζόταν πλέον ήταν να πετύχει τη Γραμματέα ενώ προχωρούσε σε κάποιο ήσυχο δρομάκι... όμως το Λονδίνο έσφυζε, κατακλυζόταν από ανθρώπους νυχθημερόν και κάπως έτσι βρέθηκε κι εκείνος, εκνευρισμένος κι επιφυλακτικός, να την παρακολουθεί, φέρνοντας βόλτες δήθεν αδιάφορα γύρω από τη Σχολή Οικονομικών Επιστημών του Λονδίνου.

Κι εκείνη κάποιον παρακολουθούσε, κι ήταν πανεύκολο να εντοπίσει ποιον. Ο στόχος της είχε φωτεινές πλατινένιες προσθετικές τούφες και οδήγησε τη Γραμματέα, απογευματιάτικα, πίσω στην οδό Τότεναμ Κορτ.

Η Γραμματέας εξαφανίστηκε μέσα στην παμπ που βρισκόταν απέναντι από μια λέσχη κυρίων, όπου είχε περάσει ο στόχος της. Εξέτασε την περίπτωση να την ακολουθήσει εκεί, όμως του φαινόταν επικίνδυνα προσεκτική εκείνη την ημέρα, οπότε χώθηκε σ' ένα φτηνό γιαπωνέζικο εστιατόριο με τζαμαρία απέναντι από την παμπ, κάθισε σ' ένα τραπέζι εκεί μπροστά και την περίμενε να εμφανιστεί.

Θα πετύχαινε τον σκοπό του, σκέφτηκε καθώς παρακολουθούσε πίσω από τα γυαλιά ηλίου τον πολυσύχναστο δρόμο. Θα την έβαζε στο χέρι. Έπρεπε να πιαστεί από αυτή τη σκέψη, γιατί το ίδιο βράδυ θα αναγκαζόταν να επιστρέψει σε Αυτό και στη μισή ζωή, την ψεύτικη ζωή, που είχε επιτρέψει στον πραγματικό Εαυτό του να ζει και να αναπνέει στα κρυφά.

Η λερή και σκονισμένη λονδρεζική τζαμαρία αντανακλούσε πάνω της την αληθινή του έκφραση, απογυμνωμένη από το πολι-

τισμένο επίχρισμα με το οποίο την κάλυπτε για να ξεγελά τις γυναίκες που είχαν πέσει θύματα της γοητείας και των μαχαιριών του. Στην επιφάνεια είχε αναδυθεί το πλάσμα που φώλιαζε εκεί μέσα, το πλάσμα που λαχταρούσε περισσότερο από καθετί άλλο να εδραιώσει την κυριαρχία του.

*I seem to see a rose,
I reach out, then it goes.**

Blue Öyster Cult, «Lonely Teardrops»

Ακριβώς όπως περίμενε ο Στράικ πως θα συνέβαινε, από τη στιγμή που η υπόθεση του ακρωτηριασμένου ποδιού δημοσιοποιήθηκε, ένας παλιός του γνώριμος, ο Ντόμινικ Κάλπεπερ, ο οποίος εργαζόταν στην εφημερίδα *News of the World*, επικοινωνήσε μαζί του νωρίς το πρωί της Τρίτης σε κατάσταση προχωρημένου εκνευρισμού. Ο δημοσιογράφος αρνήθηκε να δεχτεί ότι ο Στράικ ενδεχομένως να είχε θεμιτούς λόγους που επέλεξε να μην επικοινωνήσει με τον Κάλπεπερ αμέσως μόλις συνειδητοποίησε ότι είχε παραλάβει ένα ακρωτηριασμένο ανθρώπινο άκρο, ενώ ο Στράικ φαίνεται πως επιδείνωσε την προσβολή αυτή αρνούμενος το κάλεσμα του Κάλπεπερ να τον κρατά ενήμερο για κάθε νέα εξέλιξη στην υπόθεση, με αντάλλαγμα ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό. Ο Κάλπεπερ είχε πληρώσει στο παρελθόν τον Στράικ για διάφορες δουλειές και ο ντετέκτιβ είχε την υποψία, ώσπου να κλείσει το τηλέφωνο, πως στο εξής θα έπαινε να έχει πρόσβαση στη συγκεκριμένη πηγή εισοδήματος. Ο Κάλπεπερ δεν ήταν διόλου ευχαριστημένος.

Ο Στράικ και η Ρόμπιν δε μίλησαν πριν από τα μισά του απογεύματος. Ο Στράικ, που κουβαλούσε ένα σακίδιο, ήταν αυτός που τηλεφώνησε, στριμωγμένος σ' ένα συρμό με προορισμό το Χίθροου.

* Μου φαίνεται πως βλέπω ένα ρόδο,/κάνω να το πιάσω και χάνεται. (Σ.τ.Μ.)

«Πού βρίσκεσαι;» ρώτησε.

«Στην παμπ απέναντι από τον Ρινόκερο», απάντησε εκείνη.
«Κορτ λέγεται. Εσύ πού είσαι;»

«Επιστρέφω από το αεροδρόμιο. Ο Παλαβός Πατέρας επιβίβαστηκε στην πτήση του, δόξα τω Θεώ».

Ο Παλαβός Πατέρας ήταν ένας τραπεζίτης που δραστηριοποιούνταν διεθνώς, τον οποίο ο Στράικ παρακολουθούσε για λογαριασμό της συζύγου του. Το ζεύγος είχε εμπλακεί σε μια ιδιαίτερα φορτισμένη δικαστική διαμάχη για την κηδεμονία των παιδιών τους. Η αναχώρηση του συζύγου με προορισμό το Σικάγο σήμαινε πως ο Στράικ θα είχε μερικές νύχτες διάλειμμα από την παρακολούθησή του, όση ώρα ο τραπεζίτης καθόταν στο αυτοκίνητό του, έξω από το σπίτι της γυναίκας του, στις τέσσερις το πρωί, φορώντας γυαλιά νυχτερινής όρασης, στραμμένος προς το παράθυρο των νεαρών γιών του.

«Έρχομαι από κει», είπε ο Στράικ. «Περίμενέ με... εκτός κι αν η Πλατίνα την κάνει με παρέα, προφανώς».

Η Πλατίνα ήταν η Ρωσίδα φοιτήτρια οικονομικών και πριβέ χορεύτρια. Πελάτης τους ήταν ο φίλος της, ένας τύπος στον οποίο ο Στράικ και η Ρόμπιν είχαν κολλήσει το παρατσούκλι «Δίφορος», εν μέρει επειδή ήταν η δεύτερη φορά που παρακολουθούσαν μια ξανθιά φιλενάδα για λογαριασμό του, κι επίσης επειδή έμοιαζε εθισμένος στο να ανακαλύπτει πού και πώς τον απатуύσαν οι ερωμένες του. Η Ρόμπιν έβρισκε τον Δίφορο ανατριχιαστικό και ταυτόχρονα αξιοθρήνητο. Ο τύπος είχε γνωρίσει την Πλατίνα στη λέσχη την οποία παρακολουθούσε τώρα η Ρόμπιν, και ανατέθηκε και στους δυο τους η αποστολή να εξακριβώσουν κατά πόσο απολάμβαναν κι άλλοι άντρες τις χάρες που πρόσφερε η νεαρή στον Δίφορο εκείνο το διάστημα.

Το παράξενο στην όλη υπόθεση ήταν πως, οσοδήποτε απίστευτο ή δυσάρεστο κι αν του φαινόταν, ο Δίφορος έδειχνε πως είχε επιλέξει μία ασυνήθιστα μονογαμική φιλενάδα αυτή τη φορά. Έχοντας περάσει αρκετές εβδομάδες παρακολουθώντας τις κινήσεις της, η Ρόμπιν είχε διαπιστώσει ότι η κοπέλα ήταν εν πολλοίς ένα μοναχικό πλάσμα, γευμάτιζε μόνη της έχοντας για

συντροφιά τα βιβλία της και σπάνια επικοινωνούσε με τους συμφοιτητές της.

«Προφανώς, εργάζεται στη λέσχη ώστε να καλύπτει ένα μέρος των διδάκτρων της», είχε ανακοινώσει σκασιμένη η Ρόμπιν στον Στράικ, ύστερα από μία εβδομάδα στενής παρακολούθησης. «Αν ο Δίφορος δε θέλει να τη γλυκοκοιτάζουν άλλοι άντρες, γιατί δεν τη βοηθάει οικονομικά;»

«Το βασικό στοιχείο που τον γοητεύει είναι ότι χορεύει πριβέ για άλλους άντρες», της είχε απαντήσει υπομονετικά ο Στράικ. «Βασικά, αν μου κάνει εντύπωση κάτι, είναι το γεγονός ότι του πήρε τόσο χρόνο να στραφεί σε μια κοπέλα σαν κι αυτή. Καλύπτει όλες τις προϋποθέσεις του».

Ο Στράικ είχε βρεθεί στη λέσχη λίγο καιρό αφότου ανέλαβαν τη δουλειά και είχε εξασφαλίσει τη συνεργασία μιας καστανομάλλας με θλιμμένο βλέμμα, η οποία παραδόξως άκουγε στο όνομα Ρέιβεν, αν και μόνο κορακίσια δεν ήταν τα μαλλιά της, ώστε να έχει από κοντά τη φιλενάδα του πελάτη τους. Η συμφωνία ήταν να επικοινωνεί η Ρέιβεν μαζί τους καθημερινά μία φορά, για να τους ενημερώνει για τις κινήσεις της Πλατίνας και ιδίως να τους ειδοποιήσει αμέσως, σε περίπτωση που η Ρωσίδα φαινόταν να δίνει το τηλέφωνό της ή να δείχνει ιδιαίτερη προσοχή σε κάποιον πελάτη. Οι κανόνες της λέσχης απαγόρευαν κάθε επαφή ή πρόταση για άλλου είδους σχέσεις, όμως ο Δίφορος παρέμενε πεπεισμένος («Τι δύστυχος κακομοίρης», έλεγε ο Στράικ) ότι ο ίδιος ήταν απλώς ένας από τους πολλούς που τη συνόδευαν σε εστιατόρια και μοιράζονταν το κρεβάτι της.

«Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω γιατί πρέπει να παρακολουθούμε αυτό το μέρος», αναστέναξε η Ρόμπιν στο τηλέφωνο κι όχι για πρώτη φορά. «Θα μπορούσαμε να δεχόμαστε τα τηλεφωνήματα της Ρέιβεν οπουδήποτε».

«Ξέρεις γιατί», απάντησε ο Στράικ, που ετοιμαζόταν να αποβιβαστεί από τον συρμό. «Του αρέσουν οι φωτογραφίες».

«Μα το μόνο που δείχνουν είναι την κοπέλα να πηγαίνει και να επιστρέφει από τη δουλειά».

«Δεν έχει σημασία. Τον φτιάχνουν. Εκτός αυτού, είναι πεπει-

σμένος πως σύντομα θα την πετύχουμε να φεύγει από τη λέσχη παρέα με κάποιο Ρώσο ολιγάρχη».

«Καλά, όλες αυτές οι καταστάσεις δε σε κάνουν κάποια στιγμή να αισθάνεσαι άσχημα;»

«Είναι ένας από τους κινδύνους της δουλειάς», αποκρίθηκε ο Στράικ, χωρίς να προβληματίζεται. «Τα λέμε σε λίγο».

Η Ρόμπιν περιμένε κυκλωμένη από την εμπριμέ και επιχρυσωμένη ταπετσαρία. Καρέκλες με μπροκάρ καλύμματα και αταίριαστες λάμπες σχημάτιζαν έντονη αντίθεση με τις πελώριες τηλεοράσεις πλάσμα όπου προβάλλονταν ποδοσφαιρικοί αγώνες και διαφημίσεις αναψυκτικών. Ο χώρος ήταν βαμμένος σ' εκείνη την απόχρωση του γκρι-μπεζ που ήταν της μόδας τον τελευταίο καιρό και την οποία είχε επιλέξει πρόσφατα η αδελφή του Μάθιου για να βάψει το καθιστικό της. Η Ρόμπιν την έβρισκε καταθλιπτική. Το οπτικό της πεδίο προς την είσοδο της λέσχης εμποδιζόταν ελαφρά από την ξύλινη κουρπαστή μιας σκάλας που οδηγούσε στον επάνω όροφο. Έξω, ένας ατελείωτος χείμαρρος οχημάτων κατέκλυζε τις λωρίδες και στις δύο κατευθύνσεις, οπότε δεν έλειπαν τα κόκκινα διώροφα λεωφορεία, τα οποία παροδικά έκοβαν τελείως τη θέα προς τη λέσχη.

Ο Στράικ έφτασε δείχνοντας εκνευρισμένος.

«Χάσαμε τον Ράντφορντ», είπε καθώς άφηνε το σακίδιό του να πέσει δίπλα στο ψηλό τραπέζι, μπροστά στην τζαμαρία όπου καθόταν η Ρόμπιν. «Τώρα δα μου τηλεφώνησε».

«Όχι!»

«Ναι, θεωρεί πως τα φώτα της δημοσιότητας έχουν πέσει πάνω σου τόσο, που δεν αξίζει πια να σε εγκαταστήσει στο γραφείο του».

Οι δημοσιογράφοι είχαν στα χέρια τους την ιστορία με το ακρωτηριασμένο πόδι από τις έξι το πρωί. Ο Γουάρντλ είχε κρατήσει τον λόγο του και είχε προειδοποιήσει εγκαίρως τον Στράικ. Ο ντετέκτιβ κατόρθωσε να φύγει από τη σοφίτα όπου διέμενε μέσα στα άγρια χαράματα, έχοντας αρκετά ρούχα στο σακίδιό του ώστε να μπορέσει να λείψει για λίγες μέρες. Ήξερε πως οι δημοσιογράφοι σύντομα θα έστηναν καρπούλι έξω από το γραφείο και δε θα ήταν η πρώτη φορά.

«Επίσης», συνέχισε ο Στράικ καθώς επέστρεφε στη Ρόμπιν με μια μπίρα στο χέρι και βουλευόταν σ' ένα ψηλό σκαμπό, «ακύρωσε τη δουλειά και ο Καν. Θα προτιμήσει κάποιον γραφείο που δεν προσελκύει ακρωτηριασμένα μέλη».

«Κέρατο», αναφώνησε η Ρόμπιν κι ύστερα: «Εσύ, τώρα, γιατί χαμογελάς;»

«Τίποτε». Δεν ήθελε να της πει ότι του άρεσε κάθε φορά που την άκουγε να λέει «κέρατο». Έφερνε στην επιφάνεια τη λανθά-νουςα προφορά του Γιόρκσιρ.

«Ήταν δυο καλές δουλειές!» πρόσθεσε η Ρόμπιν.

Ο Στράικ συμφώνησε, με το βλέμμα στραμμένο προς την είσοδο του Ρινόκερου.

«Η Πλατίνα τι κάνει; Τηλεφώνησε η Ρείβεν;»

Καθώς η Ρείβεν είχε μόλις τηλεφωνήσει, η Ρόμπιν ήταν σε θέση να ενημερώσει τον Στράικ ότι, ως συνήθως, δεν υπήρχε καμία εξέλιξη. Η Πλατίνα ήταν δημοφιλής στους θαμώνες και μέχρι στιγμής είχε προσφέρει τρεις πριβέ χορούς οι οποίοι είχαν εξελιχτεί, στο πλαίσιο των κανόνων της επιχείρησης, κατ' απόλυτα πρέποντα τρόπο.

«Διάβασες τις εφημερίδες;» τη ρώτησε ο Στράικ, δείχνοντας ένα παρατημένο φύλλο της *Mirror* στο διπλανό τραπέζι.

«Μόνο στο διαδίκτυο», αποκρίθηκε η Ρόμπιν.

«Ελπίζω τουλάχιστον να προκύψει κάποια πληροφορία», σχολίασε ο Στράικ. «Δεν μπορεί, κάποιος θα έχει καταλάβει ότι του λείπει ένα πόδι».

«Χα, χα», έκανε η Ρόμπιν.

«Βιάστηκα;»

«Ναι», του απάντησε ψυχρά.

«Που λες, έφαξα κι εγώ στο διαδίκτυο χθες το βράδυ», συνέχισε ο Στράικ. «Υπάρχει μια περίπτωση ο Μπρόκμπανκ να βρισκόταν στο Μάντσεστερ το 2006».

«Και πώς ξέρεις ότι είναι ο σωστός άνθρωπος;»

«Δεν το ξέρω, όμως ο τύπος είναι πάνω-κάτω στα χρόνια του, έχει το σωστό αρχικό δεύτερο ονόματος...»

«Θυμάσαι το αρχικό του δεύτερου ονόματός του;»

«Ε, ναι», απάντησε ο Στράικ. «Απ' ό,τι φαίνεται, δε μένει όμως πια εκεί. Τα ίδια και με τον Λανγκ. Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι διέμενε σε μια συγκεκριμένη διεύθυνση στο Κόρμπι το 2008, αλλά από τότε έχει μετακομίσει. Πόση ώρα», πρόσθεσε ο Στράικ, κοιτώντας επίμονα προς την απέναντι πλευρά του δρόμου, «έχει που κάθεται σ' εκείνο το εστιατόριο ο τύπος με το μπουφάν παραλλαγής και τα γυαλιά ηλίου;»

«Γύρω στο μισάωρο».

Απ' όσο μπορούσε να καταλάβει ο Στράικ, ο τύπος με τα γυαλιά ηλίου τον παρακολουθούσε, έχοντας καρφώσει το βλέμμα του προς τα κει μέσα από δύο τζαμαρίες. Με τους φαρδιούς ώμους και τα μακριά πόδια του, έμοιαζε υπερβολικά μεγάλος για την ασημιά καρέκλα όπου καθόταν. Έτσι όπως περνούσαν από την τζαμαρία τα είδωλα των οχημάτων και των πεζών, ο Στράικ δεν μπορούσε να είναι σίγουρος, όμως ο άντρας έδειχνε να είναι αξύριστος από μέρες.

«Πώς είναι ο χώρος εκεί μέσα;» ρώτησε η Ρόμπιν, δείχνοντας προς τη δίφυλλη πόρτα του Ρινόκερου, κάτω από τη βαριά μεταλλική τέντα της εισόδου.

«Στο στριπτιζάδικο;» ρώτησε ο Στράικ αιφνιδιασμένος.

«Όχι, στο γιαπωνέζικο εστιατόριο», αποκρίθηκε η Ρόμπιν σαρκαστικά. «Φυσικά στο στριπτιζάδικο».

«Εντάξει», της είπε, δίχως να είναι ολότελα σίγουρος ποια ήταν η ερώτηση.

«Δηλαδή πώς;»

«Επίχρυσα διακοσμητικά. Καθρέφτες. Χαμηλός φωτισμός». Κι όταν την είδε να τον κοιτά με προσομένη, πρόσθεσε: «Υπάρχει κι ένας στύλος στη μέση όπου χορεύουν».

«Εκεί κάνουν και τους πριβέ χορούς;»

«Υπάρχουν σεπαρέ γι' αυτή τη δουλειά».

«Κι οι κοπέλες τι φοράνε;»

«Δεν ξέρω... ελάχιστα...»

Άρχισε να χτυπά το κινητό του: ήταν η Έλιν.

Η Ρόμπιν έστρεψε το πρόσωπό της αλλού, ενώ έπαιξε με κάτι που έμοιαζε με ζευγάρι γυαλιών στο τραπέζι μπροστά της, όμως

στην πραγματικότητα περιείχε τη μικροσκοπική κάμερα με την οποία φωτογράφιζε τις κινήσεις της Πλατίνας. Της είχε φανεί συναρπαστικό αυτό το μαραφέτι όταν της το έδωσε ο Στράικ για πρώτη φορά, όμως το ενδιαφέρον της είχε εξανημιστεί προ πολλού. Ήπιε τον χυμό τομάτας που είχε παραγγείλει κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, προσπαθώντας να μην ακούει τι έλεγαν ο Στράικ και η Έλιν. Ο Στράικ ακουγόταν πάντοτε πολύ συγκρατημένος όταν μιλούσε στο τηλέφωνο με τη φίλη του, από την άλλη όμως της ήταν δύσκολο να φανταστεί τον Στράικ να μουρμουρίζει γλυκόλογα σε οποιαδήποτε γυναίκα. Ο Μάθιου την έλεγε «Ρόμπι» και «Ρόουζι-Πόουζι» όταν ήταν στις καλές του, πράγμα που δε συνέβαινε συχνά τον τελευταίο καιρό.

«...στον Νικ και την Ίλσα», έλεγε ο Στράικ. «Ναι. Όχι, συμφωνώ... ναι... εντάξει... κι εγώ».

Τερμάτισε την κλήση.

«Εκεί σχεδιάζεις να μείνεις;» ρώτησε η Ρόμπιν. «Στο σπίτι του Νικ και της Ίλσα;»

Ήταν δύο από τους παλιότερους φίλους του Στράικ. Η Ρόμπιν τους είχε γνωρίσει και τους είχε συμπαθήσει στη διάρκεια κάποιων περασμάτων τους από το γραφείο.

«Ναι, είπαν ότι μπορώ να μείνω εκεί όσο θέλω».

«Και γιατί δεν πας στην Έλιν;» ρώτησε η Ρόμπιν, διακινδυνεύοντας μια επίπληξη, καθώς είχε απόλυτη συναίσθηση της διαχωριστικής γραμμής που προτιμούσε ο Στράικ να εκτείνεται ανάμεσα στην προσωπική και στην επαγγελματική ζωή του.

«Δε βολεύει», απάντησε. Δεν έδειχνε ενοχλημένος με την ερώτησή της, ούτε όμως και διατεθειμένος να επεκταθεί. «Ξεχάστηκα», πρόσθεσε ρίχνοντας ξανά μια ματιά απέναντι στον δρόμο, στη γιαπωνέζικη καντίνα. Το τραπέζι όπου νωρίτερα καθόταν ο άντρας με το μπουφάν παραλλαγής και τα γυαλιά ηλίου τώρα ήταν ελεύθερο. «Σου πήρα αυτό».

Ήταν ένας συναγερμός βιασμού.

«Έχω ήδη έναν», είπε η Ρόμπιν βγάζοντας τη συσκευή από την τσέπη του πάλτου της και δείχνοντάς του την.

«Ναι, αλλά αυτός εδώ είναι καλύτερος», σχολίασε ο Στράικ,

ενώ της εξηγούσε τα χαρακτηριστικά του. «Θέλεις ένα συναγερομό που να χτυπά τουλάχιστον τα 120 ντεσιμπέλ και να ψεκάζει τον τύπο με ανεξίτηλο κόκκινο χρώμα».

«Ο δικός μου πιάνει τα 140 ντεσιμπέλ».

«Τέλος πάντων, νομίζω πως αυτός εδώ είναι καλύτερος».

«Δε μου λες, τι είναι αυτό τώρα, επειδή είσαι άντρας θεωρείς δεδομένο πως αυτό που διάλεξες είναι σίγουρα καλύτερο απ' ό,τι κι αν έχω εγώ;»

Ο Στράικ γέλασες κι αποτελείωσε την μπίρα του.

«Τα λέμε αργότερα».

«Πού πηγαίνεις;»

«Έχω να συναντήσω τον Σάνκερ».

Το όνομα της ήταν άγνωστο.

«Είναι ο τύπος που καμιά φορά μου πλασάρει πληροφορίες τις οποίες κάνω ύστερα τράμπα με την αστυνομία», εξήγησε ο Στράικ. «Ο τύπος που μου είπε ποιος είχε μαχαιρώσει εκείνον τον πληροφοριοδότη της αστυνομίας, θυμάσαι; Αυτός που με πρότεινε για μπράβο σ' εκείνον τον γκάνγκστερ;»

«Α», έκανε η Ρόμπιν. «Αυτός. Δε μου είχες πει πώς τον έλεγαν».

«Ο Σάνκερ είναι η καλύτερη πιθανότητα που έχω να ανακαλύψω πού βρίσκεται ο Γουίτακερ», εξήγησε ο Στράικ. «Δεν αποκλείεται να έχει και κάποια πληροφορία σχετική με το “Φτυαρί”. Έχει πάρει-δώσε με κοινούς γνωστούς».

Μισόγλεισε τα μάτια καθώς κοίταζε απέναντι στον δρόμο.

«Έχε τον νου σου για κείνο το μπουφάν παραλλαγής».

«Νευρικό σε βλέπω».

«Νευρικό δε λέει τίποτε, Ρόμπιν», συμφώνησε ο Στράικ καθώς έβγαζε ένα πακέτο τσιγάρα, έτοιμος για τη σύντομη διαδρομή μέχρι τη στάση του μετρό. «Κάποιος μας έστειλε ένα κομμένο πόδι».

One Step Ahead of the Devil*

Το γεγονός ότι είδε τον Στράικ μπροστά του, με σακατεμένη σάρκα και οστά, να περπατά στο απέναντι πεζοδρόμιο με κατεύθυνση την Κορτ, είχε αποτελέσει ένα απρόσμενο μόνου.

Ο τύπος είχε παχύνει απίστευτα, σε σχέση με την τελευταία φορά που είχαν ιδωθεί, ανηφόριζε τον δρόμο κουβαλώντας το σακίδιό του, ίδιος ο αφελής φαντάρος που ήταν κάποτε, χωρίς να συνειδητοποιεί ότι ο άντρας που του είχε στείλει ένα πόδι καθόταν σκάρτα πενήντα μέτρα πιο πέρα. Σιγά τον σπουδαίο ντετέκτιβ! Είχε μπει στην παμπ για να συναντήσει τη χαριτωμένη Γραμματέα. Ήταν σχεδόν βέβαιο πως την πηδούσε. Αυτό ήθελε να ελπίζει ο ίδιος, τουλάχιστον. Έτσι, όσα σχεδίαζε να της κάνει, θα αποδεικνύονταν ακόμη πιο απολαυστικά.

Εκείνη τη στιγμή, πάνω που παρατηρούσε μέσα από τα γυαλιά ηλίου του τη μορφή του Στράικ, όπως καθόταν ακριβώς μέσα από την τζαμαρία της παμπ, του φάνηκε πως ο Στράικ γύρισε και τον κοίταξε. Φυσικά, δεν μπορούσε να διακρίνει λεπτομέρειες από τέτοια απόσταση, μέσα από δύο τζάμια και τους φιμέ φακούς που κάλυπταν το πρόσωπό του, όμως κάτι στη στάση εκείνης της μακρινής σιλουέτας, στον τρόπο που ο δίσκος του προσώπου του είχε στραφεί κατευθείαν προς το μέρος του, του είχε προκαλέσει πολύ μεγάλη ένταση. Είχαν απομείνει να κοιτάζονται, με τον δρόμο ανάμεσά τους και την κίνηση να ρέει βρυχώμενη και στις

* Ένα βήμα μπροστά από τον διάβολο. (Σ.τ.Μ.)

δύο κατευθύνσεις, φράζοντας κάθε τόσο το οπτικό τους πεδίο.

Είχε περιμένει μέχρι να εμφανιστούν τρία διώροφα λεωφορεία στη σειρά και να βρεθούν ανάμεσά τους, οπότε σηκώθηκε γρήγορα από την καρέκλα του, βγήκε από το μαγαζί και τρύπωσε στο πλαϊνό δρομάκι.

Η αδρεναλίνη έρεε ορμητικά μέσα του καθώς έβγαζε το μπουφάν παραλλαγής και το φορούσε από την ανάποδη. Δεν υπήρχε περίπτωση να το πετάξει σε κάποιον κάδο: τα μαχαίρια του ήταν κρυμμένα μέσα από τη φόδρα. Έφτασε στην επόμενη στροφή κι εκεί τράπηκε σε φυγή.

Οταν η Ρόμπιν Έλακοτ ανοίγει το μυστηριώδες πακέτο που φτάνει στα χέρια της, τρομοκρατείται καθώς αντικρίζει ένα ακρωτηριασμένο γυναικείο πόδι.

Το αφεντικό της, ο ιδιωτικός ντετέκτιβ Κόρμωραν Στράικ, είναι περισσότερο ψύχραιμος. Υπάρχουν τέσσερα άτομα από το παρελθόν του που θα μπορούσαν να ευθύνονται γι' αυτό και είναι και τα τέσσερα ικανά να διαπράξουν τις πιο βίαιες και άγριες πράξεις.

Καθώς η αστυνομία επικεντρώνεται στον δράστη που ο Στράικ θεωρεί τον λιγότερο πιθανό, ο ίδιος και η Ρόμπιν αναλαμβάνουν την υπόθεση και μπαίνουν στους σκοτεινούς και διεστραμμένους κόσμους των τριών άλλων αντρών. Αλλά η βία συνεχίζεται και ο χρόνος είναι αδυσώπητος.

Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, το τρίτο βιβλίο της επιτυχημένης σειράς με πρωταγωνιστές τον Κόρμωραν Στράικ και τη δυναμική νεαρή βοηθό του Ρόμπιν Έλακοτ, είναι ένα πανέξυπνο μυθιστόρημα μυστηρίου με απρόβλεπτες ανατροπές, αλλά ταυτόχρονα και η ιστορία ενός άντρα και μιας γυναίκας που συναντιούνται στον δρόμο της προσωπικής και επαγγελματικής ζωής τους.

Μη χάσετε τα άλλα βιβλία της σειράς.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17732

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ